DEN *danske* STJERNE

Juli 1975
124. Årgang · Nummer 7

Det inspirerende budskab

,,Væn drengen til den vej, han skal vandre . . .'
(Ordspr. 22:6)

,,Det er af stor vigtighed, at vi gør os klart og altid holder os for øje, at vi underviser de af Guds åndelige børn, som bliver lederne, lærerne, missionærerne, stavs- og missionspræsidenterne, regionalrepræsentanterne og generalautoriteterne af i morgen.
De vil komme til at sidde i de ansvarlige stillinger i vort samfund og i nationerne. Tænk hvilket ansvar! Og medens vi opdrager børnene til deres tunge pligter og ansvar, så ønsker vi samtidig at lære dem det, som vil bringe dem den lykke, de søger . . .
For at et barn kan modnes til en lykkelige og harmonisk voksen, er det nødvendigt, at hjælpe det til at sætte sig nogle mål. Man kan ikke vandre formålsløst gennem livet, uden at opnå noget, uden at yde noget og alli-

gevel være lykkelig. Børnene har brug for vejledning med hensyn til hvilke mål, de bør udvælge sig, og det kræver både forståelse og tålmodighed at finde ud af de forskellige færdigheder og kundskaber, som kan udvikles i barnet, og hjælpe det til at yde størst muligt bidrag til sig selv og samfundet. Vi må lytte tålmodigt og lære børnenes inderste tanker og største behov at kende. Lad os følge nogle ganske bestemte regler, når vi lytter til et barn, vi kunne f.eks. holde op med det, vi nu er ved og lægge armen omkring det, idet vi giver barnet vor fulde opmærksomhed og stiller spørgsmål uden dog direkte at afbryde, for at vise at vi forstår det; i det hele taget vise, at vi virkelig er interesseret i barnet og dets problemer. Når vi følger disse regler, kommer vi til virkelig at kende barnet, og så kan vi også bedre hjælpe det med at løse sine problemer, udvælge sit mål og finde sin rette hylde . . Disciplin er en yderst vigtig ting i vor søgen efter lykke. Men det er vanskeligt at disciplinere andre, hvis vi selv ikke efterlever det, som vi prøver at lære fra os . . . Der findes ikke større ansvar end det at udvise kærlighed og undervise deri samt at oplære et barn til at blive en ærlig agtværdig og retskaffen borger i samfundet. Og der findes ingen bedre eller mere effektiv måde at gøre dette på, end ved at forældrene og læreren selv er, hvad de ønsker, at barnet skal være. Vore børn vil vokse op til at ligne os."

Præsident N. Eldon Tanner

Indholdsfortegnelse

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juli 1975

124. Årgang · Nummer 7

Redaktionskomiteen
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen
Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C, I tv
DK-1864 København V

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Trykning
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

Abonnement, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.—
12 numre .... d. kr. 39.—
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.—
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Havets strømninger og familiens indflydelse

PRÆSIDENT SPENCER W KIMBALL

Hjemmet og familien bør udøve stærk indflydelse for at lede os mod Gud

Jeg kan levende huske første gang, jeg så et isbjerg. I 1937 var søster Kimball og jeg på vor første overfart over Atlanten. Vi var med et dampskib sejlet fra Montreal, Canada, gennem St. Lawrencefloden og ud i Nordatlanten.

En dag, da vi var kommet et godt stykke ud på havet, herskede der stor spænding på skibet. Man havde observeret et isbjerg. De fleste af passagererne styrtede op på dækket, hvorfra de fik øje på en stor, hvid genstand, der lyste op mod det mørke hav og den blå himmel.

Der flød det ganske stille i vandet som en stejl bjergtinde; det var et smukt skue. Hele mit liv havde jeg hørt om disse isbjerge, og nu så jeg det selv for mine øjne for første gang — en stejl bjergtinde af is.

Dette fik os til at tænke på Titanics tragiske undergang, dampskibet fra White Star Line, som var ude på sin jomfrurejse over havet. Det enorme isbjerg kolliderede med dette store, nye skib sent om aftenen den 14. april 1912. 1503 mennesker, af hvilke mange var fremstående personligheder i Storbritannien og De forenede Stater, druknede, da skibet sank. Kun 703 blev reddet.

Så for fire år siden, da vi fløj fra England til De forenede Stater, passerede vi over Grønland og så dem igen. En stor del af turen havde vi fløjet over skytæppet, men idet vi fløj over Grønland, var himmelen klar og skyfri. Solen strålede. Sjældent har man set en så storslået skønhed. Så langt øjet rakte, så man det kilometertykke istæppe der ligger over denne enorme, kuppelformede ø. Vi så de tykke gletschere, der langsomt bevægede sig ned gennem dalene mod havet, hvor de bryder af og bliver til isbjerge. Fjordene var fulde af flydende isbjerge, der drev afsted mod havet. Det var her utallige isbjerge blev til, sådanne, som vi havde set for 33 år siden.

De isbjerge, der brydes af den grønlandske indlandsis følger en ganske bestemt kurs. Når den rolige Labradorstrøm uophørligt bevæger sig sydpå gennem Baffin bugten og Davisstrædet, fører den disse enorme isbjerge med sig, stik imod bølgernes og tidevandenes retning. Strømmene har langt større kraft til at styre dens kurs end vindene, der kun rammer havoverfladen.

Og vi sammenlignede denne kamp mellem jordens kræfter med resultaterne i vort eget liv, når ,,strømmen" i vort liv, som den bliver bestemt og udviklet i familien ved forældres retfærdige undervisning ofte bliver bestemmende for i hvilken retning, deres børn vil bevæge sig trods de ,,bølger og storme" vi kommer ud for i form af dårlige påvirkninger fra en fejlagtig verden.

Usynlig under havets bølger findes der vældige kræfter, som vi må regne med, og sådanne kræfter findes der også i vort eget liv.

Den vældige Mississippiflod er kun en lille bæk i sammenligning med de store strømme i havene. En af de mest bemærkelsesværdige siges at være Labradorstrømmen. Den næststørste er Golfstrømmen, som medfører varmt vand fra den østlige del af Den mexikanske Golf parallelt med østkysten af De forenede Stater og tværs over Atlanterhavet, hvor den varmer Europas kyster. Golfstrømmen fører lige så meget vand med sig som tusinde Mississippifloder tilsammen. Skønt den i omfang er knap så stor, så bringer Labradorstrømmen år efter år tusinder af isbjerge ned fra deres oprindelsessted i Grønland, langsomt og sikkert, til de opløses eller smelter i Golfstrømmens varmere vande. Det var på dette sted, hvor Labradorstrømmen møder Golfstrømmen, at Titanic mødte sin skæbne.

Det gælder i lige så høj grad for os som for isbjerge, at vor kurs i ret udstrakt grad er betinget af kræfter, som vi kun delvis er opmærksomme på. Men det er også sandt, at vi er mere som skibe end som isbjerge. Vi har i os selv en drivkraft, og hvis vi er os strømmene bevidst, kan vi lære at udnytte dem.

Hvis vi således i vort familieliv skaber en stærk, vedvarende strøm, der flyder mod vort mål, som er et retfærdigt liv, så kan vi og vore børn blive båret fremad trods vanskelighedernes skuffelser, fristelser, prøvelser og modens modvinde. Både unge og voksne bliver udsat for så mange hvirvelvinde, at vi somme tider ængstes for, om de kan overleve. Moden påvirker dem, som står usikkert, og som har brug for at føle, at de er lige som alle andre. Seksuelle fristelser driver nogle til at ødelægge deres ægteskaber eller forspilde deres chancer for fremtiden og i det hele taget fornedre sig selv. Dårlige kammerater, vanedannende stoffer, blas-

femisk overmod, pornografiens mudderpøl, alle disse ting og mange flere øver deres indflydelse på os, hvis vi ikke bæres fremad af en stærk og vedvarende strøm mod et retfærdigt liv. Strømmen i vort liv bør have en bestemt kurs og hente sin styrke gennem forældres og families livsførelse.

Vi har alle sammen muligheden for at blive som Gud: rene, hellige, sande, med stor magt og indflydelse og uafhængige af jordiske kræfter. Vi lærer af skrifterne, at vi alle sammen vil eksistere evigt, og at vi i begyndelsen var sammen med Gud. (Se Abr. 3:22) Forståelsen af dette giver os en enestående følelse af menneskets værdighed.

Jeg har nogle gange set børn fra gode hjem gøre oprør, sætte sig op mod deres forældre, komme på afveje, synde, og til sidst ligefrem kæmpe mod. Derved volder de deres forældre sorg, forældrene har gjort deres bedste for at sætte strømmen i bevægelse, undervise dem og være eksempler for dem. Men jeg har også gentagne gange set de samme børn omvende sig efter mange år, hvor de har vandret vildfarne omkring, fordi de blødgøres ved tanken om, hvad de er gået glip af, og så i meget høj grad bidrage til det åndelige liv i deres samfund.

Jeg tror, at grunden til, at dette sker, er, at til trods for alle de modvinde, disse mennesker har været ude for, så er de blevet endnu mere påvirket, end de var klar over, af det, de har lært i det hjem, de kommer fra. Når de så senere længes efter at genskabe den samme atmosfære i deres egne familier, som de selv nød godt af som børn, så er det sandsynligt, at de vender sig til den tro, der gav deres forældres liv indhold.

Der findes naturligvis ingen garanti for, at det altid vil lykkes retfærdige forældre at holde på deres børn, og der er stor mulighed for, at de mister et af dem, hvis de ikke gør alt, hvad der står i deres magt. Børnene har jo deres fri vilje.

Men hvis vi som forældre ikke øver indflydelse på vore børn og får dem til at gå ad ,,den lige og snævre sti", så er der ingen tvivl om, at fristelsens og ondskabens vinde kan føre vore efterkommere bort fra stien.

,,Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordsp. 22:6)
Vi ved, at retfærdige forældre, som bestræber sig for, at deres børn skal være under god indflydelse, i hvert fald vil stå dadelfri for Herren på den yderste dag, og at det vil lykkes dem at frelse de fleste af deres børn, om ikke dem alle.

Den kamp, der finder sted om vore sjæle, står beskrevet i Mosiah.

,,Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader." (Mosiah 3:19)

Det ,,naturlige menneske" er det ,,jordiske menneske", som har tilladt, at rå, dyriske lidenskaber har fået magten over hans åndelige tilbøjeligheder.

For nogle år siden var vi ude at rejse et sted, hvor børnene konstant bliver udsat for anti-religiøs propaganda i skolerne. Jeg spurgte kirkens ledere, hvordan de bar sig ad med at holde deres børn i kirken og holde dem til troen. De sagde: ,,Vi underviser omhyggeligt vore børn hjemme, så de kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, og når de så kommer i skole, preller de gudløse filosofier, som de der bliver præsenteret for, simpelthen af på dem. Vore børn elsker os og stoler på os og holder sig til troen." Gud velsigne sådanne uselviske og trofaste forældre.

Grundlaget er et godt ægteskab, hvor forældrene er fast besluttet på at tilpasse sig hinanden, da de skal leve sammen i al evighed. Med en sådan baggrund får vore børn en følelse af fred.

Folk, der har analyseret vore moderne tider, påpeger, at i en verden, der forandrer sig så hurtigt, som vores gør, lever folk i en slags chocktilstand, fordi de mister samhørighedsfølelsen. Selve det, at vort samfund er så mobilt, gør, at vore børn ofte bliver flyttet fra sted til sted og mister kontakten med resten af familien, bedsteforældre, onkler og tanter, fætre og kusiner og gamle naboer. Det er vigtigt, at vi i vor egen familie også fremmer følelsen af, at vi hører sammen for altid, at ligegyldigt, hvad der forandrer sig udenfor vort hjem, så er der dog grundlæggende sider af vort forhold til hinanden, der aldrig vil forandre sig. Vi bør opmuntre vore børn til at kende deres slægtninge. Vi bør tale om dem, sørge for at holde en korrespondance i gang med dem, besøge

dem, slutte os til slægtsforeninger osv.

Hvor længe er det siden, at du har givet dit barn et knus, sagt dine børn uanset hvor gamle de er, at du holder af det, samt at du er glad for, at I altid skal høre sammen? . . .

. . . Hvor længe er det siden, at I ægtemand eller hustruer har givet en lille gave til jeres ægtefælle uden anden grund end for at glæde ham eller hende? Hvor længe er det siden, at I har taget en rose med hjem eller lavet en særlig lækker ret eller gjort noget andet, som kan gøre hverdagslivet gladere og holde kærligheden i live?

Hvis der skal gives et bidrag til byggefonden eller Røde Kors, eller ældstekvorummets arbejde med at male en enkes hus lørdag formiddag, så forvis jer om, at børnene er klar over, hvad der foregår, og hvis det er muligt, så lad dem være med både til at træffe beslutningen og til at føre den ud i livet. Hele familien kunne overvære, at et familiemedlem bliver døbt, får håndspålæggelse eller bliver ordineret. Hele familien kan møde op og heppe på en søn, som skal spille med på holdet i en turnering. Alle bør mødes regelmæssigt ved måltiderne, når det er tid at holde bøn og til hjemmefamilieaftenerne. Måske kunne hele familien betale deres tiende sammen, så alle både gennem belæring og erfaring lærer dette smukke princip.

Hjemmet bør være et sted, hvor det er en selvfølge at stole på Herren; så Guds hjælp ikke er noget, man kun søger, når man lige kommer i tanke om det. En af måderne at opnå dette på er ved regelmæssig, oprigtig bøn. Det er ikke nok at bede, det er af afgørende betydning, at vi virkelig taler med Herren, idet vi har tro på, at han vil åbenbare os forældre de ting, som vi har brug for, så vi ved hvordan vi på rette måde kan drage omsorg for vore familier. Det er blevet sagt om visse mænd, at når de bad, så har deres børn lukket øjnene på klem for at se, om Herren virkelig var der, så personligt og inderligt har de bedt.

Når et barn skal rejse til en skole langt borte eller står for at skulle afsted på mission, hvis en hustru lider af stress, hvis der er et familiemedlem, der skal giftes eller har brug for vejledning, fordi de står foran en vigtig beslutning — så er dette anledningen, hvor faderen kan udøve sin patriarkalske myndighed og give en velsignelse.

Og vi bør heller ikke overse det faktum, at også moderen, især hvis faderen ikke er til stede, kan bede sammen med sine børn og nedbede Herrens velsignelse over dem. Hun handler ikke i kraft af præstedømmet, idet det ikke er overdraget hende, men i kraft af sit gudgivne ansvar for at lede sin husstand retfærdigt.

Der er et vigtigt punkt, hvori vi er forskellige fra isbjergene. Og det er det, at vi har mulighed for at bevæge os, og at vi derfor som skibene selv kan bestemme, hvor vi ønsker at bevæge os hen. Hvis vi er opmærksomme på strømmen, kan vi drage nytte af den. Det siges om mange tankskibe og skibe, der sejler med jernmalm fra Sydamerika til havne på den atlantiske kyst, at de nærmest bliver båret frem af Golfstrømmen, ligesom flyene bliver båret af jetluften højt over jordens overflade.

Eller hvis vi har lyst til at kæmpe mod strømmen, så har vi også muligheden for det; men strømmen vil uvægerligt have en effekt på os. Det siges, at da admiral Peary var på vej mod Nordpolen, befandt han sig engang på en uhyre isflage, der var så stor som en ø, og selvom han bevægede sig nordpå mod polen sammen med sine hunde, så bar flagen ham dog endnu hurtigere sydpå med strømmen.

Mine brødre og søstre. Hjemmet er noget særligt for os — hjemmet og familien, er vort grundlag. Vi har hørt meget om det gennem denne konference — altså familielivet, livet i hjemmet, om børn og forældre der gensidigt elsker hinanden og støtter sig til hinanden. Det er sådan, at Herren har planlagt, at vi skal leve.

Nu ved slutningen af denne store konference, som har strakt sig over tre dage, og som har givet os meget stof til eftertanke, velsigner vi de brødre, som har ydet deres til den, alle dem, som har talt, og som har givet os skatte af kundskab, stor inspiration, og mange oplysninger medens vi har været her.

Når vi vender tilbage til vore hjem, brødre og søstre, så håber jeg ikke, at konferencen dermed er glemt. Lad os tage den med os hjem. Lad os tale til vor familie om den, og måske kan nogle af jer fortælle om den ved nadvermøderne. Men bring den med hjem til jeres familier og lad dem nyde godt af den inspiration, som I måske har modtaget, og de beslutninger, I måske har truffet om at forandre jeres liv til det bedre, så også de kan komme til at stå renere for vor himmelske Fader.

Ved slutningen af denne konference velsigner vi jer, og vi brin-

(Forts. på side 20)

Opdagelse

Et nyt syn på transatlantiske rejser

AF PAUL R. CHEESMAN

,,Jeg fortæller jer ligeud, at denne del af studiet ikke længere kan diskuteres eller drages i tvivl. Den tid, hvor det var almindeligt principielt at stille sig skeptisk, er forbi. Det accepteres — skønt nu modvilligt — at afrikanerne, Middelhavskystens og Nærøstens beboere udmærket kan have krydset havet før Columbus . . . "

Disse ord blev udtalt af Dr. Joseph Mahan, da han sammenkaldte et seminar med emnet ,,Transatlantiske rejser før Columbus" i Lumpkin, Georgia i 1973.

Fire professorer fra Brigham Young universitetet — Monte Nyman, Robert Parsons, Ross Christensen og jeg selv — var blandt de 150 mennesker, der overværede, at 25 lærde mænd fra forskellige steder i USA drøftede det, som Mormons Bog fortalte verden allerede i 1830, — nemlig at den amerikanske indianer nedstammer fra fordums immigranter, der stammede fra den gamle verden.

Under det tre dage lange seminar blev der drøftet mange og meget forskelligartede beviser for, at det har været muligt at krydse Atlanten før Columbus, blandt andet gamle mønter, jerngenstande og budskaber på sten eller metalplader.

Man uddrog tre konklusioner udfra analysen af samtlige materialer, der blev præsenteret ved denne videnskabelige konference, og alle tre konklusioner er af betydning for studiet af Mormons Bog.

Den første konklusion går ud på, at de fordums amerikanere kunne læse og skrive, og at de virkelig førte optegnelser. Et af de vigtigste fund, som omtaltes ved seminaret, var Hearn-tavlen. Dr. Y. Lynn Holmes, der underviser i oldtidskundskab ved West Georgia College, talte om den lille blytavle, som var blevet gravet op i et blomsterbed i Georgia i 1933. Skriften er af en type, som kaldes sumerisk-cuneiform (Nileskrift) og man har fundet ud af, at optegnelserne drejer sig om fårehandel. Skønt budskabet ikke i sig selv er vigtigt, så er det dog en betydningsfuld kendsgerning, at man har kunnet finde så gamle optegnelser metalplader i Nordamerika.

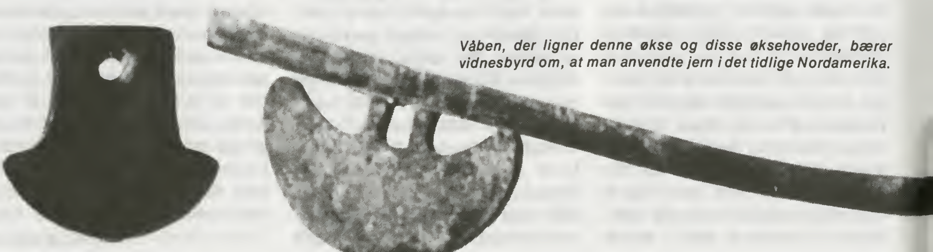
Dr. Mahan, som var leder af den videnskabelige konference, og Manfred Metcalf omtalte et lignende fund, ,,Metcalfstenen", som blev fundet i 1966 ved Fort Benning, Georgia. Stenen var indgraveret med en skrift, som var ret almindelig i Nærøsten omkring 1400 f.Kr. Man har endnu ikke været i stand til at oversætte stenen, der måler omkring 25 x 22 x 20 cm.

Et andet fund, Bat Creek-stenen, blev omtalt af Dr. Cyrus Gordon, en velkendt arkæolog og forsker fra New York City. Den blev fundet i Tennessee i 1880'erne. På stenen er der blandt andet en hebraisk inskription, der stammer fra omkring år 100 f.Kr., og som kan spores tilbage til den romerske del af Middelhavskysten.

I en anden konklusion, man kom frem til på seminaret, og som særligt må interessere dem, der studerer Mormons Bog, rettedes opmærksomheden mod de tidligere columbiske amerikaneres anvendelse af jerngenstande, det synes klart, at disse tidligere amerikanere virkelig var i besiddelse af den nødvendige teknik til at fremstille jern. I Mormons Bog står det udtrykkelig nævnt, at man fremstillede og brugte jerngenstånde.

Dr. Douglas T. Holden, som er akademisk dekan ved Andrew College i Cuthbert, Georgia, fortalte om sine forskningsresultater angående redskaber af metal, man har fundet i De forenede Stater. Dr. Holden berettede om nogle betydningsfulde fund, som var blevet gjort af John Heywood, der er højesteretsdommer i Tennessee:

,,Heywood . . . opdagede, at deres (Cherokee-indianerne) mundtlige overleveringer lagde stor vægt på tanken om at mennesker, er kommet østfra, beretninger, der

Våben, der ligner denne økse og disse øksehoveder, bærer vidnesbyrd om, at man anvendte jern i det tidlige Nordamerika.

minder meget om beretningen om Kain og Abel samt historien om Babelstårnet. Der var også beretningen om en hvid mand, der bringer en bog tilbage til dem, som ellers var tabt eller forsvundet i tidens løb. Heywood fandt frem til mange interessante kulturgenstande, men måske var de mest interessante dem, der var fremstillet af jern."

Dr. Holden forklarede så, hvorledes de tidlige columbiske jernøkser og hamre var blevet fundet i Missouri og Nord- Carolina. I New York har man fundet jernambolter og en jernøkse med stålkant i samme område. Der er blevet fundet adskillige gamle jernsmelteovne i Ohio; et kort jernsværd fra før Columbus blev fundet i Fayetteville, Tennessee; i Kentucky er der blevet fundet såvel økser som armbånd af jern; af disse var fire anbragt på et kvindeskelets venstre arm; og der er ligeledes fundet en økse i Kentucky, inde midt i et træ, der er over 200 år gammelt, og som måler omkring 2 m i diameter.

I følge Dr. Holden, offentliggjorde Cyrus Thomas i 1880 sine opdagelser angående oldtidens brug af jern; blandt andet havde han fundet en mejsel, en kniv og nogle armbånd. Der er ligeledes fundet jernsmykker i Georgia, jernsøm, nagler, spændeskiver, syle og mejsler i Virginia. Vi er meget glade for disse opdagelser, fordi profeten Joseph Smith af mange blev udhængt som svindler, fordi han havde nævnt jern i sin oversættelse af Mormons Bog, skønt man på det tidspunkt troede, at man kun havde anvendt jern i Amerika i nyere tid.

Seminarets tredie og vigtigste konklusion, at de gamle amerikanere faktisk kom fra den gamle verden via Atlanterhavet såvel som via Stillehavet, støttes af de to førske konklusioner og af adskillige andre interessante forbindelsesled mellem jødernes land og Nordamerika.

Dr. Holmes berettede om to tilfælde, hvor man har fundet amuletter blandt indianerne. (Det er nogle små æsker, der kan spændes på armen) Inden i disse æsker har man fundet pergamentstykker med dele af mosebøgerne. Et af stykkerne, som blev fundet i Pittsfield, Massachusetts, var med hebraisk inskription. Den anden amulet indeholdt et pergament med hebraiske uddrag af 2. og 5. Mosebog; disse blev fundet i Fort Leavenworth, Kansas, i 1854.

Dr. Douglas V. Braithwaite omtalte og kommenterede nogle fotografier af romerske og hebraiske mønter, som er blevet fundet i Nordamerika siden 1803, deriblandt nogle romerske mønter, som er blevet fundet i Nord-Carolina, Georgia, Tennessee, Missouri og Oklahoma; der er fundet hebraiske mønter i jorden i Kentucky, og mønter fra Syrakus i Alabama. Dr. Braithwaite sagde blandt andet: ,,. . . det vil nu ikke længere være i overensstemmelse med sund fornuft, hvis de, der studerer Nordamerikas forhistorie, ikke tager fundene af disse mønter i betragtning."

Opdagelser af denne art af mønter fra Middelhavsegnene, samt jerngenstande og smelteovne bidrager alt sammen væsentligt til sandsynligheden for teorien om, at det var muligt at krydse Atlanterhavet før Columbus' tid.

Medens jeg opholdt mig på seminaret, blev jeg bedt om at repræsentere den gruppe, der kom fra Brigham Young universitetet, og fremkomme med nogle få bemærkninger. Jeg bestræbte mig på at gøre tilhørerne bekendt med Mormons Bog, og blev endda bedt om at fremvise en film om Amerikas tidligste histoie og Mormons Bog. Den havde titlen ,,Ancient America Speaks" (,,Oldtidens Amerika taler", Mormon Media, Ensign, oktober 1974.) Man tog godt imod, hvad vi havde at fremføre, og vi besvarede mange spørgsmål angående kirken.

Paul V. Lutz, som redigerer forskningsbladet ,,Manuscript" opsummerede nogle af de ting, som man havde fundet frem til på seminaret:

,,Skønt der nok er mange, der vil tvivle på ægtheden af noget eller alt det bevismateriale, der blev fremlagt under konferencen, så er det dog hævet over enhver tvivl, at de mange beviser har givet enhver med et åbent sind, meget stof til eftertanke."

Når jeg tænker tilbage på det, som jeg oplevede under seminaret, er jeg forbløffet over, de forandringer, der er sket, i mange videnskabsmænds indstilling til beviserne for, at det har været muligt at krydse Atlanterhavet før Columbus. Og denne forandring er sket bare inden for de sidste ti år. Som følge af de slutninger, man er kommet til under dette seminar, burde mange af dem, der har kritiseret Mormons Bog på grundlag af ovennævnte argumenter, tage disse gamle skrifter op til fornyet revision.

De nævnte fund vil ikke nødvendigvis omvende nogen, men de kan i hvert fald få os til at tænke os om og give os lyst til at læse Mormons Bog, som er de mest betydningsfulde inspirerende optegnelser i vor tid.

Dr. Paul R. Cheesman er hjælpelektor under fakultetet for gamle skrifter og leder af ,,Institute for Mormon Projects" ved Brigham Young universitetet. Han arbejder i øjeblikket som præsident for BYU's syvende stav.

Washington Templet indvielsesbønnen

Omkring 40.000 af kirkens medlemmer fra alle egne af den østlige del af De forenede Stater og det østlige Canada overværede indvielsesceremonierne i Washington Templet fra den 19. til den 22. november 1974.
Templet er det 16. tempel, som kirken har i brug i verden i dag.
Indvielsesbønnen blev opsendt af præsident Spencer W. Kimball ved hver af de ti indvielsesceremonier. Der blev holdt tre højtideligheder såvel den 19. som den 20. november og to den 21. og 22. november.
Kirkens medlemmer samledes i flere af templets værelser deriblandt ordinanseværelserne, mødesalen, cafeteriet og salen for højtidelige forsamlinger. Kirkens medlemmer fik billetter til møderne gennem deres biskopper.
Ud over indvielsesbønnen talte nogle af generalautoriteterne ved hvert af møderne. Alle generalautoriteterne med undtagelse af ældste Alma Sonne, assistent til De tolvs Råd, og præsident Milton R. Hunter fra De halvfjerds' første Råd, var til stede ved indvielseshøjtidelighederne.
Blandt dem, der talte i løbet af de fire dage, indvielseshøjtidelighederne varede, var blandt andet Fred A. Markham, der repræsenterede tempelarkitekterne, præsident Juliam C. Lowe fra Oakton Virginia staven og formand for tempeldistriktskomitéen, og Robert W. Barker, som er regionalrepræsentant for De tolvs Råd.
Ti forskellige kor med hver 80 medlemmer repræsenterede de forskellige områder i tempeldistriktet, og sørgede for det musikalske islæt under møderne.
Mange udenbys medlemmer, som kom langvejs fra for at overvære indvielserne, fik logi hos medlemmer, der bor i og omkring Washington.
Indvielsen fulgte efter de 7 uger, hvor templet har været besøgt af offentligheden. I løbet af denne tid var der i alt 758.322 mennesker, der aflagde templet besøg.
Efter indvielsen begyndte tempelarbejdet — ordinanser for såvel levende som døde — under ledelse af Edward E. Drury, jr, som er templets præsident.

Vor hellige, himmelske Fader, du, som har skabt vore ånder samt Himlene og jorden, og alt, som befinder sig derpå, du som overstråler alt og som nærer en fuldkommen barmhjertighed og kærlighed, som har den fuldkomne sandhed. I din højt elskede Søns Jesu Kristi navn kommer vi til dig på denne dag, i denne smukke bygning for at indvie den til dig, vor levende Gud.

Vi priser dit hellige navn, vor elskede Fader. Vi er taknemmelige, fordi du lod dette land blive opdaget og beboet af mennesker, som grundlagde en stor nation med en inspireret forfatning, der sikrede den frihed, under hvilken evangeliets gengivelse og din elskede Søns kirkes herlige genoprettelse kunne finde sted.

Og nu overgiver vi dig dette smukke tempel, som er blevet til, ved offer fra dit folk, som elsker dig hengivent. Vi er taknemmelig fordi du sendte din enbårne Søn til denne jord som dens Frelser, og fordi du sendte en profet, Joseph Smith, som blev kaldet og udvalgt, længe før han blev født, til at hjælpe til så gengivelsen kunne finde sted, og fordi du og din elskede Søn steg ned og viste jer personligt for profeten, så den onde kunne blive overvundet, Himlene kunne åbnes og jorden gennem åbenbaring gengives kundskaben om dig og din Søn og dine hellige formål.

Vi er taknemmelige for, at denne din søn Joseph Smith lige til den dag, hvor han led martyrdøden, og hans efterfølgere lige til denne dag, har modtaget åbenbaringer fra dig, gennem hvilke præstedømmet, apostelembedet, tempelarbejdet og alle afskygninger af det sande og fuldstændige evangelium er blevet gengivet, og hellige mænd har overdraget os rigets nøgler og alt det arbejde der er nødvendigt for de levende såvel som for de døde, for at de kan få evigt liv.

Vi er taknemmelige for, at guldpladerne blev bevaret, således at Mormons Bog, den mest fuldkomne bog, der findes, kunne gengives os med alle sine herlige sandheder, for at vise Israels hus ,,. . . at de må få kendskab til Herrens pagter . . . og ligeledes (for at) overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud . . ." (Titelbladet, Mormons Bog).

Vor Fader, vi velsigner dit hellige navn og herliggør dig dag efter dag, som du sidder på din trone med magten, æren og herredømmet. Din magt og herlighed er uden grænser; giv os stadig større tro, når vi tænker på de gange, du har hjulpet os hidtil, så vi ikke vakler, men kan opnå dine hellige formål.

Vor Fader, velsign os, så vi kan efterleve dine befalinger og følge din plan. Tilgiv os vore synder, når vi fuldstændigt omvender os fra dem, og lad os gøre os fortjente til at nyde de rige velsignelser, du har lovet de trofaste. Fader, vi ved, at de onde i fordums tid er blevet straffet med hungersnød og pest, fattigdom, sorg og krig. Vi beder dig, at dit folk må omvende sig og følge dine bud og således være i stand til at undgå sådanne ulykker, som andre før os har måttet lide under.

Vi er dybt bekymrede, Fader, på grund af den udstrakte ugudelighed der findes i verden, blasfemien, korruption, fordærvelsen og umoralskheden, og vi mindes fortidens dage, hvor byerne på sletterne blev lagt øde, da byerne udslettedes, bygninger blev jævnet med jorden og folket taget til fange for at blive fjendtlige nationers slaver. Vi tænker på syndfloden, som hærgede jorden for at rense den for menneskenes besmittelse. Og nu ser vi igen alle fortidens synder blive udspillet for vore øjne, når folket dyrker den såkaldte friheds laden stå til, og med lukkede øjne går i de fælder, der må og skal ende med nedbrydende elendighed. Velsign dem, Fader, at de må vende tilbage til dig i fuldstændig retfærdighed.

Fader, vi er bekymrede for den politiske verden i dag og over, at der tilsyneladende kun skal en gnist til før nationerne ligger i krig mod hinanden med død og ødelæggelse til følge. Vi beder dig velsigne nationernes ledere, så de må regere klogt og retfærdigt og give dit folk frihed til at tilbede dig i sandhed og retfærdighed. Fader, hold de kræfter tilbage, som ellers vil bringe os til randen af total udslettelse.

Velsign alle mennesker, himmelske Fader, at de må få medgang, men ikke mere end deres tro kan bære.

Vor Fader, velsign lederne af dit rige her på jorden; åbenbar dem dine tanker og din vilje. Lad dem være trofaste og retfærdige i dag, i morgen og til jordens ende.

Fader, når du velsigner dit folk med velstand, så beder vi dig dog, at de ikke må få mere kvæg, mere agerjord, flere lader og mere velstand, end de kan tåle uden at komme til at tilbede disse falske guder.

Hvis nationerne så omvender sig og følger dig, vor Fader, så beder vi dig vær dem nådig, fyld din ødelæggende engel med fred, og tilgiv dit folk. Vær barmhjertig, o Herre, mod dem, der omvender sig, når de har angret og ændret livsførelse.

Vor nådige Fader, vi har lagt os din Søns befaling til os på sinde, om at ,,gå ud i al verden og forkynde evangeliet for al skabningen!" (Mark. 16:15)

Vor Fader, vore bestræbelser for at opfylde denne befaling, virker små og utilstrækkelige, vi har slet ikke gjort nok. Vi beder dig give os beslutsomhed i vort hjerte, så vi, dit folk, må bringe de ofre som er nødvendige så vore sønner må leve retskaffent under deres opvækst og stræbe efter at blive åndeligt uovertrufne, så de kan blive værdige til at bringe evangeliet ud til verdens nationer.

Vor nådige Fader, der er mange af nationernes porte, som tilsyneladende trænger til at blive låst op, døre der må åbnes og der er konger, præsidenter, kejsere og ministre, hvis hjerte må blødgøres, så de kan give deres tilladelse til, at evangeliet bliver bragt til deres folk.

Vor Fader, velsign de utallige millioner i verden, så de vil modtage sandheden, og velsign de missionærer, over hvem solen aldrig går ned, så intet kan forhindre dem i deres trofaste fremholdelse af evangeliet for hele

verden, og Fader, velsign især dit folks børn i andre verdensdele, at de må indvie deres sønner til dit hellige værk. Hjælp os til at forstå vore pligter, hvor vi har svigtet; åbn dørene for os til de ting, som vi har været forhindret i at udføre. Vi beder dig om at svinge portene op på vid gab, og lad dine tjenere dække jorden med deres vidnesbyrd om dig.
Vor almægtige Fader, giv os stadig større tro, når vi husker på, hvordan du hidtil har hjulpet os. Vi husker, at du ved din almægtige hånd åbenbarede ,,dig i den brændende busk" i ørkenen, busken, der dog ikke blev fortæret af flammerne. Du åbenbarede din magt, da du udfriede Israels børn fra fangenskabet i Egypten; du reddede Noa og hans efterkommere fra det oprørte hav; du førte Lehi's familie gennem øde ørkener og over oprørte vande; du beskyttede Daniel i løvekulen; du åbnede fængselsporte og førte de hellige i vor tid over sletterne til dalene i bjerglandet.
På grund af disse og talrige andre begivenheder ved vi, at du kan oplukke porte og døre, så vi kan præsentere din ophøjede plan for hele verden, som din elskede Søn befalede det. Så vi beder dig om at lede vore missionærer til alle nationer, så de der kan aflægge deres vidnesbyrd om sandheden og slå bro over alle vanskeligheder.
Vor himmelske Fader, vi føler også for lamanitterne. Giv dem øren, der er villige til at lytte og hjerter, som han forstå. Lad dem komme til at tro; få dem til at komme dig nær og frigøre sig for alle ,,andre guder" og overtro og frygt; lad dem vokse sig stærke indenfor dit værk. Velsign dem, så de kan komme til at kende Herrens pagter, få tro på evangeliet og fæste tillid til Jesus Kristus, blive herliggjort gennem tro på hans navn og blive frelst gennem omvendelse.
Vor nådige, himmelske Fader, vi beder dig velsigne dine ledere. Vi er taknemmelige for alle præsidenter fra Joseph Smith jr. til præsident Harold B. Lee, og vi takker dig for alt det, hvormed de hver især har bidraget til dit værk. Vi beder dig også velsigne ham, der nu er præsident, og vi beder dig åbenbare din hensigt og vilje for ham og hans rådgivere, så de sammen kan udgøre et inspireret lederskab for din plan her på jorden. Giv dem fortsat visdom, dømmekraft, fred, beskyttelse og inspiration sammen med dine åbenbaringer.
Ligeledes beder vi for De tolv Apostle, at de på rette måde må bringe evangeliet til hver eneste sjæl på jorden. Giv også dem dine hellige åbenbaringer. Velsign kirkens patriark, De Halvfjerds' første Råd, og Det præsiderende Biskopråd, De Tolvs regionalrepræsentanter, stavs- missionslederne, lederne af ward og grene, uddannelsesinstitutionerne, hjælpeorganisationerne og hele dit folk overalt, hvor de bestræber sig på at give kirken vækst og udvikling.
Vi beder dig velsigne præsidentskabet for dette tempel tempelpræsidentinden og alle dem, der arbejder inden for dets mure. Giv dem visdom; hjælp dem at skabe en hellig atmosfære i denne bygning, så alle ordinanser kan blive udført i en behagelig, åndelig tone, der vil få folket til inderligt at ønske at opholde sig her. Velsign også de vagthavende, opsynsmændene, ja alle, som sørger for noget i denne bygning.
Vor Fader, vi er så taknemmelige, fordi din Søn har slået fængslets døre og på vid gab for de skarer, som venter i åndeverdenen.
Vi beder dig aller nådigst gøre dette tempel til dit hus, lad hellige engle komme og viderebringe dine budskaber, med en susen som af et vældigt åndepust og fylde huset med kraft og herlighed.
Hellige Fader, vi er taknemmelige, fordi du lod Peter, Jakob og Johannes vise sig her på jorden for at bringe Det melkisedekske Præstedømme og apostelembedet tilbage til dine tjenere, Joseph Smith og hans medarbejdere og gennem dem til os.

Vor hellige Fader, det er med stor bekymring vi har betragtet vore brødre af Juda stamme. Vi har set dem blive forfulgt, og vi har set deres pinsler og lidelser, og vi beder, at den time hurtigt må oprinde, hvor de vil tro på evangeliet, modtage din Søn som deres Frelser og blive forløst.
Velsign dem, der kommer ind i denne bygning for at blive beseglet til hinanden, for at blive viet og salvet og andre ordinanser. Velsign dette hus, så det kan blive et bedehus, et fastehus, et troens hus, et herlighedens hus, et evigt ægteskabs hus, et beseglingshus, og Guds hus, ja, dit hus, hvor det hellige, frelsende arbejde kan udføres af de levende for de utallige døde.

Velsign dem, som kommer herind, at deres hænder må være hellige, når de opløfter dem, og således at intet urent nogen sinde skal få lov at komme ind i dette dit hus og besmitte det.

Vi beder dig, hellige Fader, om at forvirre og gøre dem til skamme, som lyver og spreder falske rygter om dine tjenere, så alle deres ødelæggende gerninger vil blive tilintetgjort.

Vor hellige Fader, vi beder dig, om at du vil velsigne denne store nation, som er blevet organiseret her i det mest udvalgte af alle udvalgte lande. Velsign præsidenten for denne nation, kongressen, justitsministeriet, kabinettet, og såvel som den lovgivende som den udøvende magt i stater, kommuner og byer, så friheden fortsat kan være hovedhjørnestenen.

Vor hellige Fader, hør vore bønner; tag imod vor bekendelse; tilgiv os vore synder; og hjælp os i vore bestræbelser. Lad dine velsignelser tilflyde os fra Himmelen, hvor du sidder på din trone i herlighed, retfærdihed, barmhjertighed og en uendelighed af fylde fra evighed til evighed.
Og nu, vor mægtige og kærlige Fader, beder vi dig godkende dette hus. Vi indvier det til dig, til dine hellige og retfærdige formål og sætter dit navn på det. Lad os synge hosianna til dig og Lammet, og lad disse, dine

salvede, være klædt i frelse, så dine hellige kan råbe af glæde.
Og nu vor Fader, beder vi dig godkende dette hus, som er dine tjeneres hænders værk, dette hus, hvori du kan bo for evigt.
Vi beder dig, Fader modtage denne bygning i alle dens dele, lige fra fundamentet til slutstenen og alt, hvad der ligger derimellem, og helliggøre, og indvie den.
Fra den allerunderste sten til det højeste spir, hvor statuen af Moroni står, beder vi dig godkende bygningen og holde din hånd over den.
Vi beder dig velsigne disse mure, at de ikke forfalder, de forskellige rum, gulvene og lofterne, afsatserne, elevatorerne og trapperne. Velsign lysinstallationerne, varmeanlægget, kedlerne, dynamoerne, alle rør- og ledningsnet, lamperne, møblerne og alle andre genstande.
Velsign også forhængene, altrene, gardinerne, gulvtæpperne, døbefonden, og okserne, de sikrede boxe, hvælvingerne, optegnelsesbøgerne og dokumenterne; velsign alle møblerne, sæderne, puderne, draperierne, låsene og alt udstyr og tilbehør, deriblandt også alle udsmykningerne, alt det arbejde, der er udført i træ og metal, alt broderi og andet sytøj, billederne og statuerne, alt, hvad der er lavet af silke og uld og bomuld; Glas og porcelæn og alt andet, præsenterer vi ydmygt for dig i håb om, at du vil godtage det, og at du vil velsigne og beskytte det.
Vor Fader, vi giver dig altrene, foran hvilke dine tjenere og tjenerinder vil modtage deres velsignelser og beseglinder, og vi beder om, at disse vil blive holdt hellige.
Sammen med bygningerne forelægger vi også den jord, de ligger på, til dig, stierne og hegnene, de dekorative blomsterbede, træerne, alle planter, blomster og buskadser. Vi beder om, at de må blomstre smukt at de kan være en nydelse for alle at se på, så disse bakkedrag kan være et fredens tilholdssted, et sted til hvile og hellig meditation.
Fader, vi beder dig beskytte denne bygning og dens tilbehør, så den ikke bliver beskadiget af ild eller vand eller elementernes rasen, af lynnedslag eller orkaner, af jordskælv eller andre forstyrrende faktorer. O Herre, vi bønfalder dig om at beskytte den.
Og nådige Fader, tillad nu dit trofaste folk, som elsker dig, at prise dit hellige navn for evigt i alle nationer, slægter, tungemål og folk, og lad dem råbe med høj røst for din trone og for det Guds Lam med ordene: ,,Frelseren tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet," og lad os med en mund prise og sige" ,,Lov og ære og visdom og tak og pris og kraft og styrke tilkommer vor Gud i evighedernes evigheder."
Og nu indvier vi med det hellige præstedømmes magt, som du har givet os, denne bygning og alt i forbindelse med den, alt dens udstyr og alt, hvad den indeholder, til dig, vor hellige Fader og nedbeder dine velsignelser over den. I din elskede Søns, Jesu Kristi, vor Forløser værdige navn. Amen og Amen og Amen.

Emner: Washington Templet — Indvielsesbønnen

Mormon optegnelser

Hverdagsoplevelser i forbindelse med at efterleve evangeliet og med vor kærlighed til Herren er noget enhver sidste dages hellig kunne berette om. Del sådanne ting, som har styrket jeres eget vidnesbyrd, med kirkens andre medlemmer. Det kan være: bønner, der er blevet besvaret, velsignelser gennem præstedømmet, den inspiration, I har fået gennem kærlige venner og familiemedlemmer, belønninger ved at arbejde med kirkens programmer. Send jeres beretning til: Jørgen Ljungstrøm
Translation Service Department
Vodroffsvej 7
1900 København V

Mormons Bog lærte mig at læse

Af Irma de Mackenna, Chile

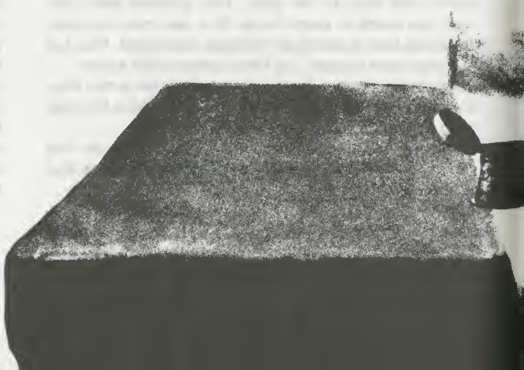
,,Søster, nu kan jeg læse!"
Jeg så forbløffet på hende. Et stort smil lyste op i hendes rynkede ansigt. Vi sad ved en hjælpeforeningsfrokost i Quilpue gren.
,,Jamen, søster Medina . . . " stammede jeg. ,,Jeg vidste slet ikke . . . "
,,Nej, jeg ville ikke have, at der var nogen, der skulle vide det," svarede hun. ,,Jeg skammede mig sådan over det."
Søster Ann de Medina var en ældre venlig og smilende dame, som kom til vor gren. Hun pustede altid lidt, fordi hun havde et svagt hjerte. Hun var enke, og ingen af hendes børn ønskede at modtage evangeliet. Hun tog til kirken med bussen, og kom næsten altid alene.
,,Men søster Mesina, hvorfor har du ikke før fortalt mig, at du ikke kunne læse? Jeg ville da gerne være kommet hjem til dig, så jeg kunne lære dig det."
,,Tak skal du have, søster. Ja, jeg ved godt, at du ville være kommet. Jeg lærte at læse gennem Mormons Bog — og med Herrens hjælp."
Jeg stod som tryllebundet. Denne søster kom regelmæssigt til hjælpeforeningen, og fordi jeg var den, der underviste i de åndelige lektier, havde jeg ofte bedt hende læse et skriftsted. Og altid svarede hun med et venligt smil: ,,Undskyld, men det kan jeg ikke." Jeg havde bare troet, at hun ikke så så godt, eller at hun havde glemt sine briller.
Så fortalte hun mig, at da hun var barn, havde hendes forældre ikke ment, at det betød noget for en pige at få en uddannelse, så hun havde bare lært husgerning.
Da missionærerne havde banket på hendes dør, havde hun lyttet opmærksomt til dem og følt, at det, de sagde, var sandt. Efter at de var gået, havde hun bedt sin datter om at læse brochurerne højt. På denne måde fortsatte lektierne og missionærerne blev aldrig klar over, at hun ikke kunne læse — hun prøvede at huske hvert ord og hvert eneste princip. Til sidst kom den dag, da de talte med hende om Mormons Bog og gav hende et eksemplar. Så begyndte hendes vanskeligheder.
Hun tog imod bogen som en dyrebar skat. Hun lagde et beskyttende omslag om den og anbragte den på kaminhylden. Hun tog den ofte ned og kærtegnede den med rystende hænder, og hun græd tit, fordi hun havde en dyrebar skat, som hun ikke rigtig kunne få nogen glæde af.
Endelig en dag kunne hun ikke udholde det længere. Hun knælede ned og bad Herren om at hjælpe sig, så hun kunne lære bogens skatte at kende, om ikke længere at lade hende være i mørke, når hun var så nær lyset.
En dag bad hun sin datter om at læse den første linie for hende af Mormons Bog — kun den første linie.
,,Jeg Nephi, er født af retskafne forældre." Hun gentog den to-tre gange, mange gange. Hun så omhyggeligt på hvert eneste ord, så hvordan det så ud og tænkte på, hvad det betød. Hun lærte ordene ved at lære dem udenad.
Så bad hun sin datter læse den anden linie, og gjorde det samme med den. Hun gentog den igen og igen i skrifterne. Snart begyndte hun at forstå systemet for, hvordan man staver på spansk. Hun lærte at analysere stavelser og senere at sætte bogstaverne sammen, idet hun forbandt dem med lyde.
Hun udviste en forbløffende flid. Dag for dag lærte hun at læse i sin elskede Mormons Bog, linje for linje. Til sidst kom det vidunderlige øjeblik, hvor det gik op for hende, at hun kunne læse et hvilket som helst afsnit af den. *Nu kunne hun læse*!
Fra det øjeblik læste søster Medina ivrigt Mormons Bog, for hun hungrede og tørstede efter at lære mere; derefter læste hun Lære og Pagter og glædede sig over visdommen i de mange inspirerende budskaber.
Søster Medina er ikke mere blandt os, men jeg kan stadig se hendes glade, levende ansigt for mig, når hun, hver gang vi mødtes, ivrigt talte om noget, hun havde læst.

Emner: Chile, Mormons Bog, Ann de Medina

Ti nøgler til forståelse af Esajas

AF ÆLDSTE BRUVE R. McCONKIE
De tolvs Råd

Hvis vor evige frelse afhænger af vor evne til at forstå Esajas' skrifter i lige så høj grad, som Nephi forstod dem — og hvem siger, at det ikke er tilfældet! — hvordan skal det da gå os på den store dag, hvor vi sammen med Nephi skal stå foran ham, som sagde: ,,. . . thi Esajas' ord er storladne"? (3 Ne. 23:1)
For Laman og Lemuel var Esajas' ord som en forseglet bog. Nephi, den yngres, ældre brødre kunne læse og forstå det sprog, som Israels store seer havde skrevet på, men de kunne ikke fatte ordenes sande, profetiske betydning. For dem var det, som om de læste ord, der var skrevet på et fremmed sprog.
Den opstandne Herre befalede nephiterne og hele Israels hus, deriblandt også os, ja, for den sags skyld, alle de ikke-jødiske nationer, at ,,undersøge (Esajas' ord) flittigt. Thi han talte," sagde Herren ,,visselig om alle ting, der angår mit folk, som er af Israels hus; derfor måtte han også tale til ikke-jøderne. Og alt, hvad han sagde, har været eller skal blive i overensstemmelse med de ord, han talte." (3 Ne 23:1-3)
Laman og Lemuel er faktisk typiske for de fleste kristne i vor tid. De var næsten fuldstændig ude af stand til at forstå denne gamle profets vanskelige lære. På grund af deres manglende evne til åndeligt at kunne skelne, hvad der er rigtigt og forkert, befandt de sig på en vej, der førte til evig udslettelse.
Da fader Lehi ,,i sandhed (sagde dem) meget, som var vigtigt, men vanskeligt at forstå, medmindre man adspurgte Herren," gjorde de oprør mod hans lærdomme og nægtede at søge Herren for at finde ud af, hvad ordene betød. Og Lehi sagde til dem: ,,Har I adspurgt Herren?" De svarede: ,,Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting."
Så citerede Nephi — på Gud Herrens eget sprog — det store løfte og den lov for dem, ved hvilke alle mennesker kan komme til at forstå betydningen af det åbenbarede ord: Han sagde: ,,Hvis I ikke forhærder jeres hjerter, men beder til mig i tro med forvisning om, at I vil få og med flid holder mine bud, skal disse ting visselig tilkendegives for jer." (Se 1. Ne 15:1-11)
Nephi sagde: ,,. . . min sjæl glæder sig ved Esajas' ord . . ." (2. Ne. 25:5) Personlig nærer jeg samme følelse overfor Esajas og det, han har sagt, som Nephi. Det er min overbevisning, at hvis jeg forventer at komme derhen, hvor Nephi og Esajas kom hen, så må jeg hellere kunne tale deres sprog, tænke tanker som deres; jeg må vide det, de vidste, tro og forkynde det, som de troede og forkyndte. Jeg må leve, som de levede.
Det kunne jo tænkes, at min frelse (og også din!) faktisk afhænger af vor evne til at forstå Esajas' optegnelser i samme grad, som Nephi forstod dem.
Og hvorfor skulle Nephi eller Esajas for den sags skyld vide noget, som holdes tilbage for os? Behandler den Gud, hos hvem der ingen personsanseelse er, ikke alle sine børn lige? Har han ikke givet os et løfte og nævnt de betingelser for os, der knytter sig til hans love, ifølge hvilke han vil åbenbare os alt, hvad han har åbenbaret dem?
Herren, Jehova, åbenbarede for Esajas, at ,,jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel". (Esajas 7:14) Dette barn skal være ,,Vældig-Gud, Evigheds- Fader" som skal regere ,,ved ret og retfærd fra nu og til evig tid." (Esajas 9:6-7). Han skulle have sin grav ,,blandt gudløse" og hans sjæl

Nephi skrev: ,,Esajas' ord er storladne," Skønt mange finder hans profetier vanskelige at forstå, så ,,kan og bør Esajas' profetiske ord skinne klart . . . "

skulle være et ,,skyldoffer" (Esajas 53:9-10). Hans løfte om at løskøbe alle mennesker lyder: ,,Dine døde skal blive levende, mine dødes legemer opstå" (Esajas 26:19) Han skal indsamle Israel i de sidste dage og bringe ,,Herrens forløste . . . hjem . . . til Zion med jubel, med evig glæde om issen" (Esajas 35:10). Hans folk skal ,,se . . . for deres øjne Herren vende hjem til Zion" (Esajas 52:8) Hvis Esajas og Nephi kendte disse og mange andre vidunderlige sandheder, hvorfor skulle de så være skjult for os? Hvorfor skulle kun nogen af disse profeter vide, hvad vi ikke ved? Er den Herre Jehova da ikke også vor Gud?

Det må indrømmes, at der er mange mennesker, der finder Esajas vanskelig at forstå. Hans ord er næsten fuldstændig uforståelige for de forskellige kirker i verden. Nephi sagde: ,,. . . Esajas talte mange ting, som var svært for mit folk at forstå . . ." (2 Ne. 25:1) Selv i den sande kirke, blandt dem, som burde være blevet oplyst ved hjælp af Helligåndens gave, findes der nogen der behandler Esajas-kapitlerne i Mormons Bog, som om disse kapitler var en del af en forseglet bog, hvilket de måske også er for dem. Hvis det, som mange mener, virkelig er tilfældet, at Esajas er blandt de vanskeligste profeter at forstå, så er hans ord også blandt dem, der er mest vigtig for os at kende og tænke nærmere over. Der er dog nogle sidste dages hellige, som det er lykkedes at bryde seglet og fange et glimt af de profetiske undere, som kom fra hans pen, men selv blandt de hellige har man ikke i tilstrækkelig høj grad indset, hvor vigtige hans ord er.

Men seeren Esajas visioner behøver ikke sættes under en skæppe; hans profetiske ord kan og bør skinne klart i hjertet hos hvert eneste medlem af kirken. Hvis der er nogle, der oprigtigt ønsker at udvide deres forståelse og få fuldkommen kundskab om frelsesplanen og af det, som Herren har gjort overfor Israel i de sidste dage, så er de i harmoni med hans befaling om flittigt at undersøge Esajas' ord (3 Ne. 23:1) og så kan jeg give dem nøglen, som kan åbne døren til denne viden — en sand strøm af kundskab og lys, som dette vidne om Kristus og hans love har ladet strømme fra sin pen. Esajas var i mange henseender Israels største profet. Her er mine ti nøgler til forståelse af Esajas:

1. *Sørg for at få omfattende kundskab om frelsesplanen og om hvorledes Gud beskæftiger sig med sine jordiske børn.*

Esajas' bog er ikke et endeligt værk, som beskriver og forklarer lærdommene om frelsen, sådan som for eksempel 2. Nephi og Moroni i Mormons Bog gør det. Den er snarere skrevet til mennesker, der blandt meget andet ved, at Jesus er Herren, gennem hvis forsonende blod vi kan komme til frelse, og som ved, at tro, omvendelse, dåb, Helligåndens gave og retfærdige gerninger er nødvendige, hvis vi skal blive arvinger i vor Faders rige. For eksempel kan jeg nævne, at det er er nødvendigt at vide noget om forudtilværelsen og om krigen i Himmelen for at kunne anerkende beretningen i Esajas' 14 kapitel om Lucifer og hans hærskarer, som blev nedstyrtet til jorden uden nogen sinde at kunne opnå at få jordiske legemer.

2. *Lær Israels hus' stilling og skæbne inden for Herrens evige plan om alting at kende.*

Esajas' kærlighed og interesser omfatter især det udvalgte folk. Hans mest detaljerede og omfattende profetier beretter om Jakobs efterkommeres sejr og herlighed i de sidste dag. Han er først og fremmest gengivelsens profet.

Som alle de hellige profeter siden verdens begyndelse har forudsagt, så er gengivelsen af alle ting en nødvendig del af Herrens plan. Det vil sige, at hver sandhed, hver lærdom, al magt, præstedømmet, enhver gave, enhver gunst, ethvert mirakel, enhver ordinanse, ja, enhver af alle de vidunderlige ting, der nogensinde har virket og fungeret i nogen af troens tidsaldre, skal findes på jorden igen. Det evangelium, som Adam nød glæde af, skal leve i alle hans efterkommeres hjerte før og under det store tusindårsrige. Israel, Herrens udvalgte, det folk han har forkærlighed for, skal endnu engang eje riget; de skal igen bo i alle de lande, som er deres arv. Endog selve jorden skal vende tilbage til sin paradisiske tilstand, og den fred og fuldkommenhed, der herskede i Enoks by skal findes på jorden i tusind år.

Det var dette, Esajas beskrev. Af alle de gamle profeter er han den, hvis nedskrevne ord bevarer det glade budskab om evangeliets gengivelse. Han taler om, at den evige pagt igen skal oprettes på jorden, og om riget der skal gengives til Israel. Han taler om Herrens komme i triumf og om en regering i tusind års pagt.

3. *Lær de vigtige lærdomme* at kende, *som Esajas har valgt at skrive om.*

De områder, hvor han først og fremmest har bidraget til vor viden er følgende: (a) gengivelsen af evangeliet i de sidste dage gennem Joseph Smith, (b) indsamlingen af Israel i de sidste dage og Israels endelige triumf og herlighed, (c) fremkomsten af Mormons Bog som et nyt vidne om Kristus og hele den revolution i menneskenes doktrinære forståelse af evangeliet, som den ville bringe med sig, (d) at nationerne vil befinde sig i en tilstand af apostasi i de sidste dage, (e) messianske profetier om vor Herres første komme, (f) Kristi andet komme og tusindårsriget og (g) historiske kendsgerninger og profetiske udtalelser om hans egen tid.

Men igen understreger jeg, at i alt dette er hovedvægten lagt på ,,genoprettelsens tider", og på Israels fortidige, nutidige og fremtidige indsamling.

Det er blevet en vane i kirken — en vane, der er affødt af forsømt studium og begrænset indsigt — at betragte gengivelsen som en begivenhed, der forlængst er overstået. Vi tænker på Israels indsamling som noget, der — skønt den stadig foregår — dog stort set er sket. Det er sandt, at vi har det evige evangeliums fylde i den forstand, at vi har de lærdomme, præste-

dømmer og nøgler, som sætter os i stand til at opnå belønningens fylde i vor Faders rige. Det er også sandt, at en rest af Israel er blevet indsamlet, at nogle få af Efraims og Manasses stamme (og nogle få andre) er kommet ind i kirken og har fået den gengivne kundskab om deres Forløser i eje.

Men gengivelsen af de vidunderlige sandheder, som Adam, Enok, Noa og Abraham kendte til, er knap begyndt. Den forseglede del af Mormons Bog er endnu ikke blevet oversat. ,,Alle ting" vil ikke blive åbenbaret på ny, før Herren kommer. Det storslåede ved gengivelsen ligger endnu foran os. Og hvad angår Israel selv, så er dets skæbne tusindårig; den herlige dag, hvor ,,riget og herredømmet og storheden, som tilhørte alle rigerne under himmelen, skal gives den Højestes helliges folk; dets rige er et evigt rige, og alle magter skal tjene og lyde det" (Dan. 7:27), er endnu foran os. Vi er nu ved at gøre en begyndelse, men de ophøjelser herligheder og undere, som skal åbenbares, hører fremtiden til. En hel del af det, som Esajas, gengivelsens profet, siger er endnu ikke sket.

Esajas kendes overalt som den messianske profet, for han har udtalt sig så meget på så smukt og fuldkomment et sprog om vor Herres første komme. Og han er da virkelig også en messiasprofet. Ingen af den gamle verdens profeter, hvis inspirerede ord er overleveret til os, kan sammenlignes med ham, hvad dette angår. Desuden har Messias' første komme fundet sted. Selv de blandt os, som ikke er overvældende begavet med åndelig indsigt, kan se tilbage og se, at vor Herres fødsel, mission og død opfylder Esajas' forudsigelser.

Men hvis vi virkelig skal forstå Esajas' skrifter, så kan vi ikke tilstrækkeligt understrege, at det unægteligt er en realitet, at han er genoprettelsens profet, Jakobs sæds mægtige seer. Han forudså vor tid og opmuntrede vore fædre i Israel i deres åndelige fortvivlelse og trøstesløshed. Idet han forsikrede dem om den herlighed og triumf, der lå forude for dem af deres efterkommere, der ville vende sig til Herren i de sidste dage og til den tid tjene ham i sandhed og retfærdighed.

4. *Brug Mormons Bog*

I Esajas' bog er der 66 kapitler, som består af 1.292 vers. Men Essajas' skrifter bevaredes i en endnu mere fuldkommen form, end de forefindes i Bibelen, på metalpladerne. Fra denne kilde citerede de nephitiske profeter 414 vers og omskrev i hvert fald 34. (I ca. 6 tilfælde citeres eller omskrives de samme vers. Med andre ord bliver en trediedel af Esajas' bog (32%, hvis man skal være helt nøjagtig) i Mormons Bog, og ca. 3% af den blot omskrevet med lidt andre ord. Læg vel mærke til dette og tænk engang over, hvad det betyder. Mormons Bogs profeter fortolkede de passager, de brugte. Resultatet er, at dette bind af sidste dages skrifter bliver et vidne og en åbenbarer af sandhederne i denne vigtige bog blandt Det gamle Testamentes profetier. Mormons Bog er verdens bedste forklarende bearbejdelse af Esajas' bog.

Og jeg vil her tillade mig at slå fast, at ingen absolut ingen i vor tid og indenfor vor forvaltning forstår eller har nogen mulighed for fuldstændig at forstå Esajas' ord, med mindre han først lærer og tror de ting, som Gud har åbenbaret gennem sine nephitiske vidnes mund. Disse sandheder findes i det bind med hellige skrifter, om hvilke han selv svor denne ed: ,,Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever." (L.&P. 17:6) Som Paulus ville have sagt: ,,. . . fordi han ikke havde nogen større at sværge ved" (Heb. 6:13) Han sagde selv, at Mormons Bog, og derfor også Esajas' skrifter, som står nedskrevet deri, er hans egne tanker, hans egen vilje og røst. Guds hellige ved derfor, at de forskellige sekters spekulationer angående Deutero-Esajas og andre, som delvis skal have været forfattere til Esajas' bog, er lige så tåbelige, som de idéer, visse intellektuelle, både i og uden for kirken, har vist en ilde anbragt troskab.

5. *Brug sidste dages åbenbaring*

Herren har også gennem direkte åbenbaring i vore dage grebet anledningen til at fortolke, godkende, klarlægge og føje til Esajas' skrifter.

Da Moroni kom til Joseph Smith den 21. september 1823, citerede dette hellige sendebud ,,Esajas, 11. kapitel og sagde, at det var ved at blive opfyldt." (Joseph Smith 2:40) Afsnit 113 i Lære og Pagter inderholder åbenbarede fortolkninger af visse vers i henholdsvis det 11. og det 52. kapitel af Esajas. Afsnit 101 inderholder nøglen til at forstå kapitel 65 af den fordums profets skrifter, mens kapitlerne 35, 51, 63 og 64 forklares tydeligt for os gennem det, Herren siger i afsnit 133. Som fodnoterne i Lære og Pagter viser, er der i alt ca. hundrede tilfælde, hvor de åbenbaringer, vi har modtaget i de sidste dage, især citerer, omskriver eller forklarer det sprog, Esajas anvendte. Nye åbenbaringer forklarer det, som den Helligånd sagde til ham for omkring 2500 år siden.

Der findes selvfølgelig også adskillige henvisninger til og forklaringer af den store seers ord i Joseph Smiths taler, og de andre af vor forvaltnings inspirerede forkyndere af retfærdighed i denne uddeling. Ofte skal der kun en profetisk udtalelse til, for at klarlægge det tidspunkt, det sted eller det emne der indbefattes i et bestemt skriftsted af hvem som helst af profeterne. En sådan udtalelse får den sande mening med skriftstedet, og alt hvad der har med det at gøre, til at stå soleklart. Det kræver virkelig åbenbaring at forstå en åbenbaring, og er det ikke naturligt at den Herre Jehova selv, som åbenbarede sine sandheder fordums, også åbenbarer de samme evige sandheder idag? På denne måde forbinder han sine ord fra dengang med de ord, han ytrer i dag, så vi kan blive velsignet gennem vor kundskab om, hvad han har sagt i alle tidsaldre.

6. *Lær hvordan Det nye Testamente fortolker Esajas.* Esajas er profeternes profet; det vil med andre ord sige, at hans ord lever i det menneskes hjerte, som selv er et middel til at forfatte hellig skrift. Han bliver citeret mindst 57 gange i Det nye Testamente. Det er først og fremmest Paulus, der er hans discipel; han henviser til hans ord ca. 20 gange i sine forskellige breve. Peter henviser i 7 tilfælde til Esajas som en aurotitet. Han citeres ligeledes 7 gange hos Mattæus, 5 gange hos såvel Markus, Lukas og i Apostlenes Gerninger, og 4 gange både hos Johannes og i Johannes' Åbenbaring. Nogle af disse citater går igen flere gange, andre handler om Kristus; i hvert fald fastslår de alle den åbenbarede betydning af de oprindelige skrifter.

7. *Studer Esajas i det gammel testamentlige sammenhæng.*
Andre profeter i Det gamle Testamente forkyndte de samme lærdomme og gav Israel de samme forhåbninger, som dem der var hovedtanken i Esajas' egne udtalelser. For fuldstændig at forstå, hvad Esajas mente, er det vigtigt at vide, hvad hans medprofeter havde at fremføre under lignende omstændigheder og om de samme emner. For eksempel citeres Esajas 2:2-4 hos Mika 4:1-3. Derefter fremkommer Esajas med en storslået profeti om, at alle nationer vil flokkes om det tempel, som det indsamlede Israel skal bygge i de sidste dage. Hvorefter han beskriver visse begivenheder i tusindårsriget, som skal følge på denne indsamling.

Nøgler til fortolkning af Esajas

Kapitel	Begivenheder
1	Frafald og oprør i det gamle Israel; råb om omvendelse; løfte om genoprettelsen og om de ugudeliges ødelæggelse.
2-14	Citeret af Nephi i 2. Ne. 12-24, almindelig fortolkning i 2. Ne. 11, 19, 25 og 26.
2	2. Nephi 12. Indsamlingen af Israel til templet i vore dage; Israels tilstand i de sidste dage; forholdene i tusindårsriget og Kristi andet komme. Mika 4 og 5; 3. Nephi 20 og 21.
3	2. Nephi 13. Israels status i sin spredte og frafaldne tilstand før det andet komme.
4	2. Nephi 14. Tusindårsriget.
5	2. Nephi 15. Frafald og Israels spredning; dets sørgelige tilstand; genoprettelse og indsamling.
6	2. Nephi 16. Esajas' vision og kaldelse. Versene 9 og 10 handler om Messias.
7	2. Nephi 17. Lokalhistorie fortsat fra vers 10-16, som handler om Messias. 2. Nephi 11.
8	2. Nephi 18. Lokale krige og anden lokalhistorie; råd med hensyn til, hvordan man genkender den sande religion. Vers 13-17 handler om Messias.
9-10	2. Nephi 19-20. Lokalhistorie; ødelæggelse af det ugudelige Israel ved assyrernes hænder som et eksempel på, hvordan alle ugudelige nationer vil blive ødelagt ved det andet komme; 9:1-7 handler om Messias.
11	2. Nephi 21. Genoprettelse; Israels indsamling; tusindårsriget. Joseph Smith 2:40; L.&P. 101:26; 113:1-6. Vers 1-5 handler om Messias og behandler ligeledes det andet komme. 2. Nephi 30:9-15.
12	2. Nephi 22. Tusindårsriget.
13	2. Nephi 23. Babylons fald, et billede på det andet komme. L.&P. 29 og 45.
14	2. Nephi 24. Israels indsamling i tusindårsriget; beretningen om Lucifers fald under krigen i Himlen; de ødelæggelser, der skal gå forud for det andet komme.
15-17	Lokale profetier og lokalhistorie; deres skæbne, som kæmper mod Israel i genoprettelsens dage. 16:4-5 handler om Messias.
18	Genoprettelsen; Indsamlingen af Israel; udsendelse af missionærer fra Amerika.
19	Lokalt; Egyptens frelse på gengivelsens tid.
20	Lokalt.
21-22	Lokalt, men et eksempel på det andet komme. 22:21-25 handler om Messias.
23	Lokalt.
24	Frafaldet i de sidste dage og det andet komme. L.&P. 1.
25	Det andet komme. Vers 8 handler også om Messias.
26	Det andet komme; genoprettelsen, tusindårsriget.
27	Israels triumf i tusindårsriget.

Mika gør i princippet det samme, bortset fra at hans liste over tusindårsrigets begivenheder omfatter andre ting og således giver os en større forståelse af sagen. Og for at vi skal være helt sikre angående disse ting, citerer den opstandne Herre fra kapitlerne 4 og 5 i Mika, hvad man kan se, hvis man læser 3. Nephi, kapitlerne 20 og 21.

8. *Lær den måde at kende, hvorpå der blev profeteret blandt jøderne på Esajas' tid.*

En af grundene til, at mange af nephiterne ikke forstod Esajas' ord, var den, at de ikke kendte ,,måden, som der profeteres på blandt jøderne." (2. Ne. 25:1) Og således forholder det sig med hele kristendommen, heriblandt også mange sidste dages hellige.

Nephi valgte at fremkomme med sine profetiske udtalelser i jævne og enkle erklæringer. Men blandt hans hebraiske medprofeter var det ikke altid passende at gøre således. På grund af folkets ugudelighed talte Esajas og andre ofte billedtale, idet de gjorde brug af ,,et forbillede og en afskygning" for at vise, hvad de mente. Deres budskaber var faktisk skjult i lignelser. (Se 2. Ne. 25:1-8)

For eksempel er profetien om jomfrufødslen helt uventet dumpet ind midt i en beretning om nogle lokale, historiske begivenheder. Således kunne profetien af et menneske, der ikke er åndeligt skolet, fortolkes som en eller anden gammel historisk og ukendt hændelse, som ikke har nogen forbindelse med den Herre Jehovas fød-

Der er nu kun to ting, som bør føjes til vore citater angående seeren Esajas, Esajas-genoprettelsens profet, Esajas-Messiasprofeten:

1. Forståelse af skrifterne og stor indsigt i frelsens lærdomme har kun værdi i det mål de forandrer og fuldkommengør et menneskes liv. De får kun virkelig værdi, når de virker i det menneskes hjerte, som kender til dem; og
2. det, som Esajas skrev, er sandt; han var Guds talerør på sin tid. De store ting og undere, han lovede skulle ske i vor tid, vil gå i opfyldelse; og hvis vi er sande og trofaste vil vi få del i dem, enten i livet eller i døden.

Dette er mit vidnesbyrd.

28	Ødelæggelserne ved det andet komme. Vers 16 handler om Messias.
29	2. Nephi 26:14-20, 27. Nephiterne, de sidste dage, frafaldet. Mormons Bog og genoprettelsen. Denne beretning i Mormons Bog er et af de bedste eksempler på en inspireret fortolkning af et kapitel, der er vanskeligt at forstå.
30	Israel, oprørsk og verdsligt, skal frelses på genoprettelsens tid; frafald, genoprettelse og velsignelser i forbindelse hermed; det andet komme.
31	Verden kontra det andet komme.
32	Israels frafald indtil genoprettelsen. Vers 1-4 handler om Messias.
33	Frafald — derefter genoprettelse.
34	Det andet komme og ødelæggelser i forbindelse hermed. L.&P. 1 og 133.
35	Genoprettelse; indsamling; det andet komme. L.&P. 133.
36-39	Inspireret og smuk lokalhistorie.
40	Det andet komme. Vers 1-11 handler om Messias.
41	Gud går i rette med Israel, både det gamle Israel og det nye, og taler om genoprettelsens tid. Vers 27 handler om Messias.
42	Vers 1-8 og 16 handler om Messias; resten af kapitlet priser Gud og klager over Israels vanskeligheder.
43	Genoprettelse og indsamling.
44	Genoprettelse og indsamling.
45	Israel skal indsamles og frelses; frelsen er i Kristus. Vers 20-25 handler om Messias.
46	Afguder kontra den sande Gud, både fordums og nu.
47	Babylon, symbol på vor moderne verden.
48-49	1. Nephi 20, 21. Spredningen og indsamling af Israel. 1. Nephi 22; 2. Nephi 6.
50-51	2. Nephi 7, 8. Adspredelse, indsamling, genoprettelse, det andet komme. 2. Nephi 9:1-3; 10. 50:5-6 handler om Messias.
52	Genoprettelse og indsamling. Mosiah 12:20-25; 15:13-18; 3. Ne. 16, 20, 21; Moroni 10:30-31; L.&P. 113:7-10. Vers 13-15 handler om Messias.
53	Mosiah 14. Formodentlig den største af alle enkelte profetier om Messias I Det gamle Testamente. Mosiah 15-16.
54	Genoprettelse og indsamling; tusindårsriget. 3. Nephi 22; 23:1-6, 14.
55-62	Frafald; genoprettelse; indsamling; Zions herlighed i de sidste dage. 61:1-3 handler om Messias.
63-64	Det andet komme. L.&P. 133.
65	Israel og de falske prædikanter i de sidste dage; tusindårsriget, L.&P. 101:22-38.
66	Genoprettelse og det andet komme.

sel her på jorden ca. 700 år senere. (Esajas 7). På samme måde er mange kapitler, der handler om frafaldet i de sidste dage og om Kristi andet komme, skrevet, som om de var en del af visse gamle nationers historie. Disse nationers ødelæggelse var blot et symbol, en skygge af det, der senere ville ske med alle nationer, når Herrens store og forærdelige dag endelig kom. Kapitlerne 13 og 14 er udmærkede eksempler herpå. Når vi først har lært dette system at kende og bruger de forklarende nøgler, som findes i Mormons Bog og i sidste dages åbenbaringer, så opdager vi snart, at Esajas' ord åbner sig for vor forståelse.

9. *Hav profetiens ånd hos jer.*

Til syvende og sidst findes der absolut ingen metode, hvorefter vi kan forstå hellig skrift, hvis vi ikke har den samme profetiens ånd som ham, der udtalte eller nedskrev disse sandheder i deres oprindelige form. Hellig skrift er noget, der kommer fra Gud gennem Helligånden. Hellig skrift er ikke menneskeværk. Den betyder kun det, som Helligånden mener, at det betyder. For at kunne fortolke hellig skrift, må vi oplyses af Helligånden. (2. Pet. 1:20-21) Der skal en profet til at forstå en profet, og hvert eneste trofaste medlem af kirken bør have ,,Jesu vidnesbyrd", som er ,,profetiens ånd" (Joh. Åb. 19:10) ,,Esajas' ord," sagde Nephi, ,,. . . er tydelige for alle dem, som er fyldt af profetiens ånd." (2. Ne. 25:4) Dette er hele sagens kerne og den endelige afgørelse på alle stridsspørgsmål, hvor det drejer sig om Herrens hensigt og vilje.

10. *Studer flittigt og samvittighedsfuldt.*

Læs, tænk over, hvad I har læst og bed — vers for vers, tanke for tanke, afsnit for afsnit, kapitel for kapitel! Esajas spørger: ,,Hvem vil han give kundskab, og hvem vil han have til at forstå læren?" Herpå svarer han selv: ,,de, som er vænnet fra og taget fra brystet? Thi forskrift skal følge forskrift, forskrift for forskrift, linje på linje, lidt her og lidt der." (Esajas 28:9-10. King James Version)

Lad os nu foretage en hastig gennemgang af de 66 kapitler, skrevet af denne mand der i følge overleveringen blev savet midt over på grund af det vidnesbyrd om Jesus, han havde. Lad os opstille en oversigt som er tilstrækkelig til at lede os til en mere detaljeret analyse.

Emner: Det gamle Testamente, Esajas

(Forts. fra side 5)

ger jer vor himmelske Herres velsignelser. Brødre og søstre, jeg ved, at dette er Herrens værk. I har ikke tilbagelagt disse store afstande for ingenting. I er kommet, for at jeres sjæle kan få næring.

Jeg ved, at Herren lever — den Gud, som var sammen med Adam, den Gud, som kom til Jordanflodens bred for at sige: ,,Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17), for at præsentere sin Søn for en verden, som skulle blive så fuldstændig afhængig af ham. Jeg ved, at det var den Gud, vi tilbeder, som kom til Forklarelsens Bjerg og igen sagde til sine tjenere, Peter, Jakob og Johannes, der i deres ufuldkommenhed skulle føre Herrens værk videre: ,,Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag." (Matt. 17:5), den samme Gud — vi ved, at han lever — som kom til staten New York og sagde de samme ting, han allerede havde sagt til nephitterne, men denne gang til en verden, hvor det åndelige mørke havde hersket i mange, mange år: ,,Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Jeg ved det. Jeg ved, at det evangelium, vi forkynder er Jesu Kristi evangelium, og at den kirke, vi tilhører, er Jesu Kristi kirke; i den forkyndes hans lærdomme, hans leveregler og hans programmer. Jeg ved, at hvis vi hver især efterlever de programmer, han har givet os og stadig vil give os, så vil vi få del i alle de lovede velsignelser. Gud velsigne jer; vi giver jer hans velsignelse i kærlighed og med glæde i hjertet, forti vi sætter pris på jer. I Jesu Kristi navn. Amen.

Eftermiddagsmødet, søndag den 6. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Emner: familien og udholdenhed.

Bare for sjov

Dan 6 firkanter med 17 tændstikker. Flyt så 3 tændstikker på en måde, så du nu kun har 5 firkanter. Prøv at forestille dig, hvordan de nye firkanter kommer til at se ud, før du flytter pindene.

Skjulte ting

VED ROBERTA L. FAIRALL

Prøv om du kan finde følgende ting, som er gemt i kattekillingens filtrede garnnøgle: en mus, en fisk, en papirpose, en bold, en kurv, en sløjfe, en klokke og en blomst.

Fra prik til prik

VED CAROL CONNER

vater animal.

Tomikos magiske kæledyr

VED POLLY LEHMANN
Illustreret af Richard Hull

Tomiko hørte nogle af sine kammerater råbe: ,,Helle for østersen!", ,,helle for søstjernen!" og ,,helle for vandmanden!" Tomikos hjerte bankede voldsomt. For at komme med i sommerens havdyrklub, måtte hun skynde sig at finde et dyr, mens det endnu var lavvande. Hun løb alt, hvad hun kunne med sine støvler i favnen; der var ikke tid til at tage dem på nu, men hun ville skynde sig at tage dem på, når hun nåede ned til de store dynger med de skarpe andemuslingeskaller. ,,Helle for muslingen", råbte hendes legekammerat Taroo.
Lærer Sato, som var formand for klubben, sagde højt: ,,Taroo er det fjerde medlem."

Tomiko tænkte, at hun stadig havde en chance. Der var kun ti børn, der kunne få lov til at blive medlem af klubben, fordi der kun var plads til ti medlemmer i lokalerne, som det år var et forladt laboratorium.
Jeg kan sikkert finde et dyr derovre ved den store sten, tænkte hun. Hun var ved at falde over nogle skarpe klippestykker, der stak op over sandet, men fortsatte hen over nogle glatte sten. Pludselig gled hun i noget slimet tang og landede med et pjask i en lille tidevandsdam.
Så hørte hun lærer Sato råbe, at Fumiko-san var blevet det femte medlem. Tomiko stak hænderne ned i det skvulpende vand. ,,Jeg *skal* finde et dyr. Jeg vil så gerne være medlem af klubben," sagde hun fortvivlet til sig selv.
Hun holdt sig fast ved den store sten for at komme op på benene igen, men hendes kolde fingre blev ved med at glide på dens glatte overflade. Hun ville gribe fat igen, men denne gang fik hun fat i en lang, sort, slimet klump. Den var besat med noget ligesom vorter og føltes nærmest som en blød pølse. På undersiden var der et mærkeligt hul, der pumpede vand og sand ind i den. ,,Næh!" sagde Tomiko forbavset, da klumpen pumpede og sugede en lille eremitkrebs ind i sig.
Så var der en meget stor krabbe, der kom svømmende hen mod klumpen, og Tomiko skyndte sig op på klippestykket. Herfra så hun krabben angribe klumpen og slå efter den med sine ene klo.

Pludselig skød klumpen noget underligt klister ud af hullet. Det blev Tomiko temmelig forskrækket over. Så kan det også være, at den sprøjter det klisterstads på mig, tænkte hun. Men jeg skal nu se at finde et dyr alligevel.
Hun tvang sig til at gå ned i dammen igen, hvor hun stod og stirrede på klumpen. Hullet pumpede stadig vand og sand ud. Men i den anden ende af klumpen kunne hun se noget, der nærmest var en køn buket af røde, slimede grene ligesom små bitte fjer, der vajede frem og tilbage. Der var af og til nogle ganske små havorganismer, som sad fast i dem, og så så det ud, som om grenene blev slugt. Lidt efter blev de skuppet ud igen uden de små organismer. De var klar til at fange mere mad.
,,Hvis det er dens mund," hviskede Tomiko, ,,så kan de grene der ikke bide mig." Hun følte sig straks lidt mere modig og kravlede over mod klumpen. Hun lod en finger glide ind under dens slimede mave. Tomiko kunne føle en række små fødder. ,,Den har sugekopper!" sagde hun højt. ,,Det er derfor, den kan holde sig fast på den glatte klippe."
Hun trak forsigtigt i den for at få den fri, men klumpen flyttede sig ikke. Så kunne hun med fingeren føle hele to rækker sugekopper til ,,Og der er to til ovenpå!" råbte hun. ,,Hvad er du da for en? Du ligner jo en agurk."

,,Det er det også! Det er en agurk, også kaldet en søpølse," råbte Taroo, som havde hørt hende. ,,Tag den bare, den gør dig ikke noget."
,,Tomiko bliver det tiende medlem med sin søpølse," meddelte lærer Sato. ,,Så tager vi ikke flere medlemmer!"
,,Jeg kom med! Jeg kom med i klubben!" råbte hun glad.
Taroo kravlede hen til hende over stenene, idet han viftede med sin musling. ,,Skal vi bytte? Jeg vil godt bytte med dig," råbte han. Han trak søpølsen løs og holdt den fast mellem sine hænder.
,,Min far kan godt lide søpølser. Han synes, de smager vældig godt. Vil du ikke nok bytte," tiggede han.
,,Nej," sagde Tomiko beskyttende," du får ikke lov at spise mit kæledyr!"
,,Jamen det er til min far," insisterede Taroo og holdt endnu mere fast på søpølsen.
Pludselig blev dyret hårdt og stift mellem hænderne på ham, og hele det indvendige af den faldt ned i vandet. Og så smed Taroo det tomme hylster, der var tilbage, fra sig. Han havde glemt, hvad hans far havde sagt, at man aldrig må klemme, genere eller forskrække en søpølse.
,,Du har ødelagt mit kæledyr!" råbte Tomiko. ,,Nu tager strømmen det."
Taroo nåede at få fat på det tomme hylster. ,,Det er jeg ked af," sagde han undskyldende. ,,Men nu skal jeg fortælle dig en hemmelighed."
Han hviskede noget til Tomiko,

hvis øjne blev store af bare forbløffelse. Hun turde næsten ikke tro, at det virkelig kunne ske.
,,Det er rigtigt, det har min far selv sagt," blev Taroo ved. Så begravede han søpølsens tomme hylster i sandet ved klippen, mens Tomiko så til, forbløffet som hun var og ude af stand til at sige noget. ,,Hvornår begynder trylleriet?" spurgte hun sin kammerat.
,,Om nogle dage, når tidevandet igen er meget, meget lavt, så hele det store klippefremspring kan ses," forsikrede han hende.
Hver dag holdt Tomiko øje med tidevandet, indtil det igen var meget, meget lavt.
Så klatrede hun spændt ned til det store klippestykke, mens hun så nøje på det. Hun lod hænderne glide hen over klippens glatte overflade. Men der var ingen sort klump, der sad ingen søpølse på den. Hemmeligheden virker slet ikke, tænkte hun.
Hun kravlede hen over sandet, til det sted, hvor Taroo havde begravet hylsteret. Hun strøg hen over en lille sandforhøjning med hænderne. Pludselig rørte hendes fingre ved noget. Hun kunne se noget, der pumpede og sugede sand og vand ind og ud over sandet.
Tomiko kunne næsten ikke vente. Hun gravede lidt mere i sandet. Så så hun de små fjeragtige grene.
Forsigtigt stak hun fingrene ind i den lille sandforhøjning. Hun kunne føle, at hun fik fingrene ind under noget klumpet noget — noget slimet, der føltes blødt ligesom en pølse. Hendes hjerte bankede af glæde, da hun forsigtigt løftede den op.
,,Min søpølse! Så var det rigtigt nok alligevel. Min søpølse er magisk! Den har fået en ny krop." Tomiko holdt den forsigtigt mellem hænderne og løb op til klubhuset, idet hun råbte: ,,Min søpølse er magisk!"
Lærer Sato forklarede børnene, at en søpølse kan få nye indvolde til at vokse frem fra resterne af de gamle, som sidder inden i huden.
,,Så det er faktisk ikke trylleri, men bare endnu et af denne skønne verdens mange undere," sagde han.
Alle børnene nikkede. ,,Men jeg tror nu stadigvæk, at søpølsen er magisk!" sagde Tomiko.

Emner: Japan, østers, søstjerner, vandmand, søpølse.

Fra ven til ven

PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Hvis der skal gives et bidrag til byggefonden eller Røde Kors, eller ældstekvorummets arbejde med at male en enkes hus lørdag formiddag, så forvis jeg om, at børnene også er klar over, hvad der foregår, og hvis det er muligt, så lad dem være med både til at træffe beslutningen og til at føre den ud i livet. Hele familien kunne overvære, at et familiemedlem bliver døbt, får håndspålæggelse eller bliver ordineret. Hele familien kan møde op og heppe på en søn, som skal spille med på holdet i en turnering. Alle bør mødes regelmæssigt ved måltiderne, når det er tid at holde bøn og til hjemmefamilieaftenerne. Måske kunne hele familien betale deres tiende sammen, så alle både gennem belæring og erfaring lærer dette smukke princip.

ÆLDSTE A. THEODORE TUTTLE

,,Unge mænd, jeg ønsker at give jer et råd angående jeres fremtidige mission. Jeg har også selv engang været dreng, sådan som I er det nu. For jer virker det måske, som om det er meget længe siden, men for mig virker det kun som et øjeblik. Jeg har gennemlevet hver dag i hvert af de år, I har levet indtil nu — og mange, mange flere. Jeg er også far, og jeg har livet igennem haft mange erfaringer med unge mennesker.

,,Når Guds profet erklærer, at nu er det tiden, da vi skal øge vor indsats og gøre hæren af missionærer større, så er det fordi, at det *er* nu, det skal gøres!

Jeg talte med en ung mand om en mission. Han sagde: ,,Jeg har ikke lyst til at tage afsted." Jeg spurgte: ,,Hvad har det med sagen at gøre? Vi har brug for dig.

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY

,,De gode vaner, et barn bliver trænet op til i sine første år, danner grundlaget for dets fremtid og vil være ham til stor støtte senere i hans liv . . . "

ÆLDSTE
FRANKLIN D. RICHARDS

En meget klog biskop kaldte nogle unge mennesker ind på sit kontor og sagde til dem: ,,Jeg vil gerne have jer til at hjælpe mig med et eksperiment. Det, jeg er ude på, er at bevise, hvor stort det enkelte familiemedlems indflydelse er på den ånd, der hersker i familien. Jeg vil bede jeg om i en måned at være den, der stifter fred i hjemmet. Nu skal I ikke sige noget til jeres familie, men blot være betænksomme, hensynsfulde og venlige. Hvis der er nogen i jeres familie, der skændes eller på anden måde er uenige, så gør alt, hvat I kan for at overvinde disse fejl, ved at glatte ud og skabe en kærlige, harmonisk og lykkelig atmosfære."

En ung pige sagde: ,,Vi er vel bare en almindelig gennemsnitsfamilie, hvor medlemmernes selviskhed er årsag til små daglige konflikter; men efter at jeg er begyndt at samarbejde med mine brødre og søstre, er en masse af disse konflikter fjernet, og der er kommet en meget bedre ånd ind i familien. Det er min overbevisning, at det er nødvendigt at gøre noget ved det, hvis man ønsker, at der skal være en fredelig ånd i hjemmet."

Emne: generalkonferencen

Stjernefesten

AF MARGARET
KNIGHT HULTSCH

Anne havde nu boet i Japan ca. et år. I dag glædede hun sig til sin første Tanabata (stjernefestival), en stjernefest, som hun skulle fejre hjemme hos Masanari.

Masanaris mor skubbede døren til deres hus til side, da Anne kom.

,,Irasshaimase, Anne-chan (Velkommen, lille Anne)," sagde hun. Anne satte sig på stentrinet ved indgangen og tog skoene af, før hun gik ind i huset. Så tog hun nogle bitte små, lyserøde hjemmesko på og klaprede ned ad gangen. Hendes skolekammerater var der alle sammen. Keiko, Jiro og Masanari sad på den vævede Tatami (stråmåtte) på gulvet midt i en vild forvirring af kulørt papir i færd med at lave origami, små figurer som foldes af papir, til *Tanabata*-festen.

,,Kom her, så skal vi vise dig, hvordan man gør, Anne-chan," sagde Masanaris mor, der netop var blevet færdig med at lave en lille bitte, rød krabbe.

Først viste hun dem, hvordan man laver ganske almindelige dyr. Børnene arbejdede ivrigt og havde snart lavet en række lilla hunde og nogle røde katte. De

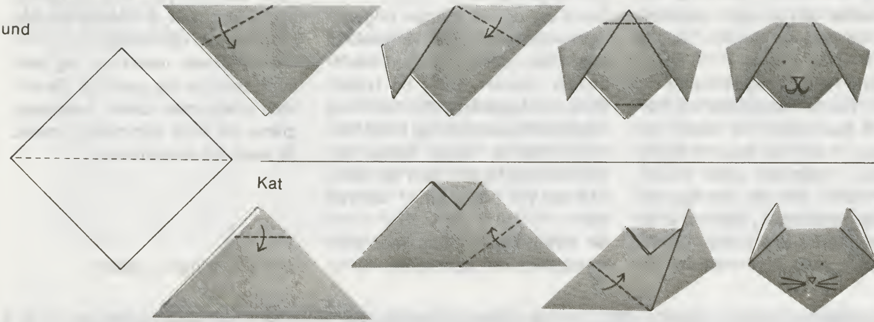

tegnede glade ansigter på nogle af dem og uhyggelige ansigter på andre.
Keiko lavede en origami som en cikade, et insekt, som hun så ofte havde hørt synge i træerne.
,,Se mig lave en elefant," sagde Jiro.
,,Se min lygte," sagde Keiko.
Annes venner arbejdede så hurtigt, at hun havde lidt svært ved at følge med, når papiret skulle bukkes i ganske små folder. Snart satte Jiro en flot fugl på hendes håndflade. ,,Det her er en *orizuru*" (en slags trane). Det er en smuk, hvid fugl med en lille smule rødt på spidsen af vingerne. Den kommer til øerne her hver sommer. For japanerne er den symbolet på lykke og et langt liv." sagde Jiro.
Snart var der så mange origamifigurer, at hele gulvet var dækket med dem, der var traner, skildpadder, kanoer, frøer og lygter. Så kom Masanaris mor ind med nogle bambusgrene og hjalp børnene med at binde deres farvestrålende figurer fast på dem.
,,De er vel nok flotte," udbrød hun.
Så fortalte Masanaris mor dem en legende om stjernerne.
,,Oppe på himmelen er der to bedrøvede stjerner, som er meget forelskede i hinanden, men de holdes adskilt af en himmelsk flod, Mælkevejen. Kun på denne ene aften hvert år kan de krydse Mælkevejen og mødes."
Det var blevet mørkt nu, og børnene skyndte sig udenfor. De viftede glade med deres tanabatagrene op mod himmelen, mens de sang en afskedssang.

Emner: Origami, Japan

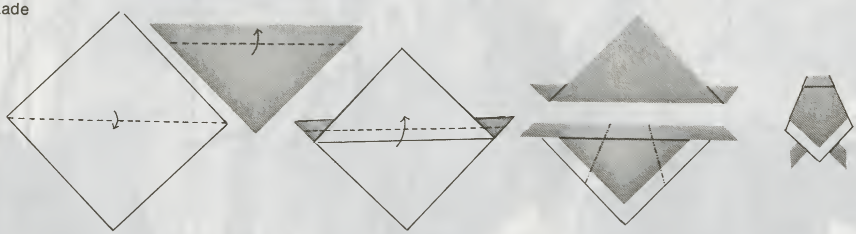

Hund

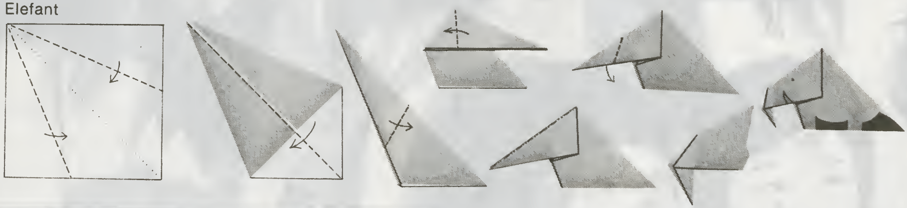

Kat

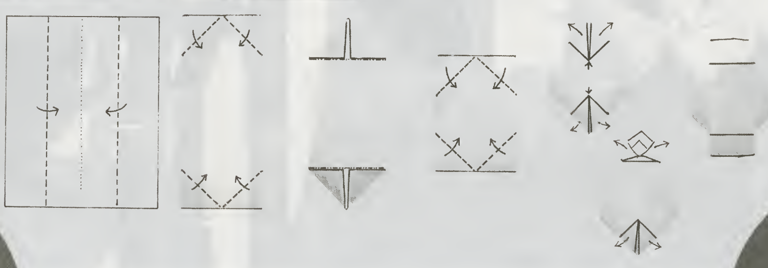
Cikade

Elefant

Lygte

Instruktioner:

Hund:
1. Tag et firkantet stykke papir og læg det diagonalt.
2. Buk det ene hjørne nedad.
3. Buk det andet hjørne nedad.
4. Bøj så det nederste hjørne og det øverste hjørne bagud, så de ikke kan ses.
5. Tegn et ansigt med en blyant.

Kat:
1. Tag et stykke firkantet papir og læg de to diagonalt modsatte hjørner sammen.
2. Fold de to spidser, som nu ligger ovenpå hinanden, bagover.
3. Buk det ene hjørne opad.
4. Buk det andet hjørne opad.
5. Drej papiret om og tegn et ansigt.

Cikade:
1. Tag et firkantet stykke papir og læg to diagonalt modsatte hjørner sammen.
2. Lav en fold på den øverste trekant næsten helt oppe ved den første fold.
3. Fold nu den anden trekant op oven på den første, men sådan at den nye fold lægges lidt længere oppe end den foregående, så trekant nr. 2 kommer til at stikke lidt ud over trekant nr. 1.
4. Nu ser papiret sådan ud.
5. Vend papiret om og fold hjørnerne godt om, så de krydses på den anden side.
6. Sådan skal den færdige cikade se ud.

Elefant:
1. Tag et firkantet stykke papir og fold to af hjørnerne, således at siderne støder til hinanden midt på papiret, der nu har fået facon som en drage.
2. Fold dragen på langs.
3. Buk den længste spids hen over det øvrige.
4. Buk så den samme spids tilbage igen med en fold, der ligger lidt fra den forrige.
5. Det stykke, der nu ligger øverst, lukkes op nedefra, læg en finger ovenpå det og klem en fold den modsatte vej på et stykke af det.
6. Hele dyret klemmes fladt igen, hvorefter man klipper elefanten ud, så man kan se dens ben og hale. Derefter tegnes stødtænder og øjne

Lygte:
1. Tag et aflangt stykke papir og fold de to længste sider, så de mødes på midten af papiret.
2. Fold alle hjørnerne frem, så de to og to mødes på midten.
3. Fold de to spidser, der nu er fremkommet, bagud.
4. Fold så de fire hjørner, der nu er fremkommet, fremad, så de to og to mødes på midten og vend papiret om.
5. Luk så forsigtigt øverste og nederste lille firkant op og tryk dem flade henholdsvis opad og nedad.
6. Sådan skal den færdige lygte se ud.

NB: Skønt Origami-figurerne helst skal foldes af særligt origami-papir, der er farvet på den ene side og hvidt på den anden, så kan de dog fremstilles af hvilken som helst form for papir, der ikke er for tykt. Følg omhyggeligt illustrationerne, idet du især skal lægge mærke til de stiplede linier.

Din tjener hører

PRÆSIDENT S. DILWORTH YOUNG
De halvfjerds' første Råd

Mit emne i dag er de halvvoksne drenge.

Da Gud Herren fordum ønskede at oplære nogle store ledere, for at de kunne tjene hans evige formål, tøvede han ikke med at udvælge drenge, kalde dem, salve dem, berede dem og så, når de var blevet ældre, sende dem ud til det, de var bestemt til.

Vi kender alle historien om Josef, hvordan han blev slave, om hans profetiske oversættergave, og hvordan han blev fristet af Potifars kone, hvor han satte et eksempel for ungdommen i alle tidsaldre og ,,flygtede ud af huset". (1. Mos. 39:12) Og vi ved alle, hvordan det lykkedes ham at frelse sin familie fra hungersnøden.

Jeg har ofte tænkte på, hvordan han mon følte det, da han nede fra brønden med angst i hjertet så op på sine brødres ondskabsfulde, spottende ansigter og på de fremmede mennesker, medens karavaneførerne købslog om ham. Men disse specielle forhold, hvor hårde og bitre de end var, kom ham alligevel til gode, fordi han stolede på Herren. Og denne tillid — gennem hans lydighed — har været til gavn for hele menneskeheden gennem alle generationer. Josef fik førstefødselsretten og det forjættede land.

Måske vil I sammen med mig vil tænke jer tilbage til et tidspumkt omkring år 1000 f. Kr. til det gamle Israel og gå ind i det værelse i templet, hvor den unge Samuel lå og sov. I vil ikke kunne høre den stemme, der kalder på ham, men I vil se ham rejse sig op, gå ind til Eli og spørge, om det er ham, der har kaldt på ham. I vil lægge mærke til Elis utålmodighed, indtil det omsider går op for ham, hvem det er, der taler til Samuel. Efter at han er blevet vækket tredie gang, vil I høre Eli sige: ,,Læg dig hen igen, og hvis han kalder på dig, så sig: ,Tal Herre, din tjener hører!' " (1. Sam. 3:9) Husk I lever ti gange hundrede år, før Kristus blev født, hvor folk vidste, at Herren talte med ord, et menneske kunne forstå, at han både kom med belæringer og bebrejdelser, såvel som med anerkendelse og ros. Og så vil I selvfølgelig sige til jer selv: ,,Jamen, Samuel var i forvejen udvalgt som profet."

Ligesom det er tilfældet med mig, så virker det sikkert også betagende på jer, at Herren tager en ren og skær dreng og lærer ham sandheden, før han når at lære, hvad uinspirerede mænd regner for sandheden. Måske tænker I også på, at Herren inspirerer sine profeter til at fremkomme med det, som han ønsker, at de skal tænke og tale fremfor filosoffernes tanker. Husk på, hvad han sagde til Esajas:

,,Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren." (Esajas 55:8)

I Samuels tilfælde udtalte Herren sine egne tanker, ikke menneskers tanker. Samuel hørte Herrens stemme. Ville det, hvis I havde levet dengang, have overrasket jer, at få at vide, at nogen tid efter, at Samuel havde havde hørt Herrens stemme, fik han ham også at se? (Se 1. Sam. 3:21)

Hvad tror I, at der var sket med Samuel, hvis han offentligt erklærede, at han havde hørt Herren, hvis han ikke havde templet og Eli bag sig? Hvad ville Eli selv have sagt til Samuel, hvis han som en ukendt dreng var kommet og havde banket på hans dør og sagt, at han havde et budskab til Eli?

David, var en dreng, der passede sin fars får, da Samuel, efter at have forkastet Isajs andre sønner, blev inspireret af Herren til at salve David til konge over Israel. Ingen, der læser den beretning, kan være i tvivl om den dybe kærlighed Herren følte for David, eller om, at han var kaldet af Gud.

Her har vi altså tre af Herrens tjenere, som hver især er blevet udvalgt og kaldet, på tre vidt forskellige måder og under vidt forskellige omstændigheder. Jeg nævner dem for at minde os allesammen om,

Gennem historien er uplettede unge af Herren blevet kaldet for at udføre et vigtigt arbejde i hans jordiske rige

Formiddagsmødet, søndag den 6. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Emner: Ungdommen og genoprettelsen

at drenge vitterligt er blevet personligt kaldet af Herren i en ganske ung alder. De har lært gennem direkte åbenbaring, at Herren er Gud; at han er virkelig forklarlig, og at han taler til dem på et sprog, de kan forstå. Lad os også huske på, at Gud Herren ikke forandrer sig. Han er den samme i går — også selv om det er 3600 år siden — i dag og altid.
Joseph Smith var en dreng i sit femtende år, da Herren talte til ham. Omstændighederne var meget forskellige fra de helt gamle dage. Der var gået næsten 1800 år, siden Herren sidst havde talt til et menneske. Dengang var de ting, som Herren havde åbenbaret, blevet nedskrevet på pergamentruller og gemt. Senere da filosoffer og lærde læste disse ruller og kopierede dem, fortolkede de dem ved hjælp af deres forstand uden at have Guds Ånd til at vejlede sig.
Den eneste måde, hvorpå rullerne kunne kopieres, var ved, at skrivere omhyggeligt skrev dem af ord for ord. Det er næsten umuligt at skrive noget af uden at begå en eller anden lille fejl. Gang det antal gange, man må have kopieret disse kopier i en periode på næsten 1400 på, og tænk så på, at hver kopi øger antallet af fejl i den foregående kopi; og så forstår man, at der nødvendigvis måtte forekomme mange fejl.

Da trykkekunsten blev almindelig, og menneskene lærte at læse ordene, selv med deres fejl, blev de chokerede over, hvor langt kirkernes praksis var kommet fra de skrevne principper. De protesterede ivrigt og eftertrykkeligt. Mange måtte lade livet, fordi de nægtede at lade sig indordne. Denne protest finder stadig sted, for der findes mange protestantiske fortolkninger af, hvad Herren lærte os. Ja, selv i dag behøver et menneske kun at føle sig kaldet dertil, før han måske gør alvor af at starte en ny kirke.
Nogle af sekterne protesterede voldsomt i Palmyra, i staten New York i vinteren og foråret 1819-20. Deres præster gjorde deres bedste for at overbevise beboerne om, at netop deres fortolkning var korrekt. Og mange sluttede sig til disse præster.
Også Joseph Smith ønskede at finde fred i frelsen, men han kunne ikke finde ud af hvilken kirke der var den rigtige. Selv om han kun var en dreng

vidste han, at når der fandtes så mange ideer og ordinanser, så kunne ikke det hele være rigtigt. Han læste det vers i Jakobs Brev, hvor der står: ,,Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakobs Brev 1:5) Disse ord gjorde lige så stort indtryk på ham, som Herrens stemme havde gjort på Samuel.

Mange har læst dette vers og følt sig trøstede derved. Mange har fuldt opfordringen og bedt om visdom. Og i overensstemmelse med deres tro har de modtaget visdom. Men denne gang var inspirationen dog uendelig meget større; han skulle ikke blot få visdom, han skulle få kundskab. Af og til er det sket i denne verdens historie, at tiden har været inde til, at store begivenheder skulle finde sted. Det er Gud der har foreskrevet, befalet og bestemt, at de skulle ske, og derfor har intet kunnet standse dem. Da for eksempel tiden var kommet, at Israels børn skulle forlade Egypten, kunne ingen standse dem, og de, der forsøgte derpå, kom til at fortryde det. Da tidernes midte kom, blev de løfter, som var blevet givet os gennem profeterne, opfyldt, og miraklerne skete. Englene kom ned til jorden, og pludselig fik Maria at vide, at hun skulle være mor til Guds Søn, og Elizabeth fik besked om den rolle, hun skulle spille i denne store og mageløse begivenhed. Denne første offentlige åbenbaring kom ved en engel til nogle få ganske almindelige hyrder. De hørte kun det himmelske kor prise Gud i sang.

Og sådan forholdt det sig også i 1820. Tiden var inde. Disse var de sidste dage. Profeterne havde forkyndt det. Og så fik Joseph den indskydelse, at han skulle gå tværs over sin fars nyligt ryddede mark, idet han gik uden om stubbene, hvorefter han fortsatte over et gammelt hegn og ind i skoven. Han gik op ad en bakke og fandt der et sted, hvor han følte, at han ikke ville blive forstyrret, og begyndte at udøse sin sjæl for Herren.

Og med et stærkt glimt af himmelsk lys blev alle de fejlagtige antagelser, man havde næret om Guds natur i næsten 1800 år, tilintetgjort. Der stod Gud selv. Faderen til os alle, herlig udover enhver beskrivelse, og ved hans side stod den herliggjorte, opstandne Herre, Jesus Kristus. Joseph så, at de begge to var personer — at menneskene virkelig er dannet i Guds billede og lignelse. Så talte den evige Fader: ,,Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17; se også 1. Mos. 1:26) Og Joseph hørte.

Han fik at vide, at den sande kirke ikke fandtes noget sted på jorden. Han fik at vide, at de *alle* var forkerte, og at intet menneske havde magt til at tale på Herrens vegne, at alle var blevet vildledt. Der kom mange vigtige sandheder frem den forårsdag, og han fik at vide, at han skulle være det redskab, gennem hvilket den sande kirke skulle gengives til jorden.

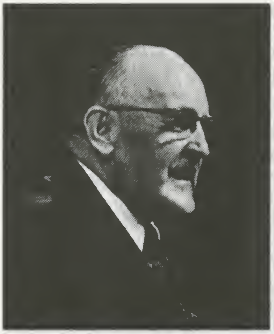
Da han var kommet hjem den eftermiddag, fortalte han sine forældre om synet — og så skete der endnu et mirakel. Hans far og mor og hans brødre og søstre troede ham. Men til hans overraskelse skete der det, at når han fortalte andre om det, hånede de ham derfor, hvilket vist kan siges at være den værst tænkelige form for forfølgelse, en dreng kan blive udsat for. Den ellers så venlige præst, som havde givet ham råd om, hvordan han skulle søge visdom, blev pludselig bitter, sarkastisk og kritisk. Fra det øjeblik — indtil Joseph blev voksen, og til den tid kom, hvor han skulle udføre de ting, som forlanges af en profet, blev han udsat for bitre ord, latterliggørelse og fysiske lidelser. Men, ligesom Samuel, der vidste, at han havde hørt Herren tale, vidste også Josph, at han havde hørt og set Faderen og Sønnen.

Og ligesom Josef, den fordums profet, hvis navn han bar, fulgte han den sti, han skulle gå. For med ham som redskab frembragte Herren sin himmelske lære om vejen, sandheden og lyset — den lære, der er en nødvendig forudsætning for, at vi kan komme tilbage til Gud Faderens himmelske hjem, som hans sande sønner og døtre, og som børn arve alt det, vor Fader har, selv det evige liv.

Gennem ham sørgede Herren for et mirakuløst vidnesbyrd, som er et sikkert tegn for hvem som helst, der vil undersøge det uden fordomme. Dette vidnesbyrd er nogle optegnelser om Jesus Kristus og hans besøg hos indbyggerne i det gamle Amerika, med andre ord Mormons Bog. Dette er ikke et menneskes vidnesbyrd. Det er Herrens. Guldpladernes eksistens, de plader som bogen er oversat fra, blev bekræftet af 11 mænd, der så pladerne, og som bærer vidnesbyrd for alle mennesker i vor tid. Tre af dem bar yderligere vidnesbyrd om, at Guds røst havde bekræftet over for dem, at disse gamle optegnelser var blevet oversat ved Guds gave og kraft. (Titelbladet til Mormons Bog)

Vi indbyder alle mennesker på jorden til at efterprøve dette vidnesbyrd. Få fat i en Mormons Bog; læs den med ønsket om at komme til at lære sandheden at kende. Hvis I så gør, som en af profeterne har sagt — overvejer den i jeres hjerter og spørger Herren, om den ikke er sand — så vil Herren ,,åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft. (Se Moroni 10:4) Hvis I foretager denne prøve, så vil I vide, at Joseph Smith, nutidens profet, virkelig var den profet, han viste sig at være. Hvis I kender denne sandhed gennem den Helligånds kraft, så vil I ikke unde jer ro, før I er kommet ind i Guds rige og til den store Jehovas hvile, ja, selve den Herre Jesus Kristus, og har sluttet jer til de sidste dages hellige.

Dette riges magt og myndighed her på jorden hviler på præsident Spencer W. Kimball. Jeg bærer dette, mit højtidelige vidnesbyrd for jer: Joseph Smith var en profet. Præsident Kimball er en profet — i Jesu Kristi navn. Amen.

ÆLDSTE O. LESLIE STONE
Assistent til De tolvs Råd

Eftermiddagsmødet, fredag den 4. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Saligprisningerne

En sand discipel har de karaktertræk, som er beskrevet i saligprisningerne

Vi tænker på Frelseren i begyndelsen af hans mission, engang hvor han befandt sig højt oppe i højdedragene med udsigt over Genezeret Sø, sammen med sine 12 disciple og en skare ivrige tilhørere. Det var her han udtalte de ord, der nu kaldes bjergprædikenen. (Se Matt. 5:1-11) Jeg vil gerne her kort gennemgå den med jer.

Saligprisningerne er kernen af det, Mesteren ønskede at lære os, og de viser, hvordan han var, og hvordan han levede. Det var hans mål at undervise sine disciple og give dem større forståelse for evangeliet, for et menneske, der virkelig er Kristi discipel, bør have en personlighed, der er sammensat af disse karaktertræk.

Den første saligprisning finder vi i Mattæus 5:3: ,,Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres."

Hvad menes der med de ,,fattige i ånden"? Menes der ikke *ydmyghed,* som gør, at vi er modtagelige for lærdom og ivrige efter at lære? De, som føler sig åndeligt fattige, drager nær til Herren og beder ham give dem, hvad de behøver. De, der har tillid til ham, lærer hans love og bestræber sig på at adlyde ham. Således gør de sig fortjent til de store velsignelser, han har lovet dem, der iblandt frelse, ophøjelse og evigt liv, som er den største af alle Guds gaver. (Se L.&P. 14:7)

,,Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes." (Matt. 5:4)

Den, der sørger, skal blive trøstet, når han ser det guddommelig formål med sin sorg. Herren har sagt til os: ,,Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt. 11:28)

Vi bør altid huske på, at det er Herrens mening, at vi skal have problemer, vi kan se i øjnene og løse som en del af det, vi skal lære af i dette liv, så vi kan forberede os til den næste etape af vor evige eksistens.

En ukendt forfatter har sagt følgende: ,,Hvis al sorgen og ulykkerne blev fjernet fra vort liv, hvilken slags mennesker ville vi så være? Jeg er overbevist om, at det ville være umuligt at frembringe stærke, ædle, gavmilde og medfølende mennesker, hvis de ikke kendte til lidelse."

Vi må ikke give os selv lov til at blive bitre i de perioder, hvor vi er nedtrykte af sorg og savn. Vi skal bevare troen og søge trøst hos Herren gennem bøn. Han har lovet os, at vi vil blive velsignet. De, som er tynget af byrder, vil føle glæden i deres sind, når de lærer den virkelige trøst at kende, som evangeliet kan bringe dem gennem deres tro og ikke

mindst gennem deres gerninger.
,,Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden." (Matt. 5:5)
Sagtmodighed er en dyd, som kan udøves, både overfor Gud og overfor andre mennesker. Den, der er sagtmodig, er blid, venlig, tålmodig og tolerant; ikke stolt, stor på den eller hoven. I Ordsprogenes Bog læser vi: ,,Større end helt er sindig mand." (Ordspr. 16:32)
Sagtmodighed bør dog ikke forveksles med at nedvurdere sig selv. Fordi selvkontrol er en del af denne egenskab, er det *ikke* et svagt karaktertræk, men snarere noget heltemodigt. Vor Frelser var til enhver tid parat til at underlægge sig Guds vilje. Selv i et af sine smerteligste øjeblikke kunne han sige: ,, . . . dog ske ikke min vilje, men din!" (Luk. 22:42)
,,Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes." (Matt. 5:6)
De, som søger efter sandheden skal mættes til overflod. I vort nye, hellige skrift, Lære og Pagter, afsnit 88, finder vi følgende løfte: ,,Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer, søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer." (L.&P. 88:63)
Vi kan bevise vor kærlighed til Gud ved ligefrem at udstråle retfærdighed. Hvis vi virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed, så er det vor pligt at *lære hans vilje at kende* og at *efterleve den,* han, som sendte os herned. Ved at holde hans bud, vil vi modtage store velsignelser. Husk på, at Herren har sagt til os: ,,Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L.&P. 82:10)
,,Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed." (Matt. 5:7)
De, som udviser barmhjertighed, skal selv modtage barmhjertighed.
Der er engang en, der er fremkommet med følgende bemærkning: ,,Der findes ingen bedre udfoldelse for hjertet end at bøje sig ned og løfte en eller anden op."
Frelseren udviste altid barmhjertighed i de situationer, han kom ud for. Han tilgav altid. Han sagde: ,,Vær barmhjertige ligesom jeres Fader er barmhjertig."
,,Døm ikke, så skal I ikke dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes; tilgiv, så skal I blive tilgivet." (Luk. 6:36-37)
Selv på korset, da han var døden nær, sagde han: ,,Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." (Luk. 23:34)
,,Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." (Matt. 5:8)
Kristus fortæller os, at det, at være ren af hjertet, er vejen til kærlighed og kundskab om Gud. Kærlighed til Gud og vore medmennesker bevirker, at vi får en ren karakter.
I Ordsprogene læser vi: ,,For som (han) tænker i sit hjerte således er han." (Ordspr. 23:7. King James version)
Profeten Joseph sagde: ,,Hvis I ønsker at komme, hvor Gud er, må I være ligesom Gud, eller besidde de principper, som Gud er i besiddelse af, thi hvis vi ikke nærmer os Gud i princippet, vil vi fjerne os fra ham og nærme os djævelen . . .
Ransag jeres hjerte og se, om I er som Gud. Jeg har gransket mit og

føler trang til at omvende mig fra alle mine synder . . .
Er ikke Gud god? Så må I også være gode; er han trofast så må I også være trofaste. Føj til jeres tro dyd, til dyd kundskab og søg efter alt, hvad der er godt." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme side 260-61)
Senere sagde han: ,,Vær dydige og rene; vær retskafne og sanddru, hold Guds bud og så vil I bedre kunne forstå forskellen mellem ret og uret — mellem det, der hører Gud til og det menneskelige; jeres sti og vej vil da blive som de retfærdiges, der skinner klarere og klarere indtil den fuldkomne dag." (Samme, side 296)
Hvis vi bestræber os på at blive Gud lig, så vil vi også gøre alt, hvad der står i vor magt, for at skille os helt af med alt, hvad der er vanhelligt og ugudeligt i vore tanker og handlinger, så vore motiver er ædle og vort hjerte rent.
,,Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn." (Matt. 5:9)
En fredstifter er en, der forsøger at redde sig selv og sine medmennesker fra kamp og strid. Vor himmelske Fader glæder sig over fred, og alle, som forsøger at tilvejebringe denne fred, er derfor som Gud, hvad dette angår, og de skal således kaldes Guds børn.
Var Kristus ikke den store fredstifter? Han opfordrede menneskene til at elske hinanden og forstå hinanden, så de kunne leve sammen i fred. Herren har befalet os at elske alle mennesker, deriblandt også vore fjender. Han forventer af os, at vi skal stifte fred. Han beder os på Kristi vis at blive forligt med dem, som vi har haft vanskeligheder eller misforståelser med. Det er hans vilje, at vi snarere skal finde os i fornærmelser end at svare igen med vrede ord. Det er bedre at vende den anden kind til, at gå den ekstra mil, at give både vor kjortel og vor kappe væk, end at forarge. (Se Matt. 5:39-41)
Og den sidste af saligprisningerne: ,,Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres." (Matt. 5:10)
Herren talte direkte til sine disciple og sagde: ,,Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.
Glæd jer og fryd jer; jeres løn skal være stor i himlene; thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer." (Matt. 5:11-12)
Det sker ikke så ofte i dag, at kirkens medlemmer kommer ud for forfølgelser, i hvert fald ikke i form af fysisk vold eller fortræd, men måske kan det overføres til den psykiske pression, vi udsættes for fra samfundets side, måske især fra vore overordnede. Vore unge mennesker føler dette pres, når de lever op til standarderne, hvad klædedragt og moral angår, som vore nutidige ledere foreholder dem. Men hvis unge mennesker beder meget og efterlever budene, så vil de føle sig godt tilpas med hensyn til disse høje standarder og vil være i stand til at tåle kritik.
Vore unge bør altid huske på, at de, da de blev døbt, påtog sig Jesu Kristi navn; de kan roligt være stolte af at stå fast på hans principper, hans og vore nutidige lederes. Ved at gøre dette vil de modtage en rig belønning i dette liv og i evighederne, som skal komme, for Himmeriget er deres.
Når som helst vi holder os til alt det, der er bedst i os selv, så lever vi også op til de principper og idealer, som Frelseren gav os. At følge ham giver fred i sjælen.
Ved en bestemt lejlighed sagde Kristus: ,,Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh. 14:15) Hvor længe? En dag? Bør vi holde Herrens befalinger i en uge? Bør vi efterleve hans vilje i en måned eller et år? Så vidt jeg ved er det aldrig blevet lovet nogen, at han skulle modtage sin belønning sammen *med de retfærdige, med mindre han er trofast til enden.* Hvis vi virkelig forstår dette og trofast efterlever de principper, som Jesus lærte os, vå vil vi også være beredte til at komme tilbage og leve i Faderens og Sønnens nærhed.
Vi er gladest, når vi retter os efter de lærdomme, Kristus gav os. De bør være som vejskilte langs den vej, vi vil følge. I disse vanskelige tider har vi behov for al den hjælp, vi kan få. Og den er til vor rådighed, hvis vi blot selv gør vor del. Der venter os store velsignelser, hvis vi følger vor Herre og Frelsers lære.
Lad os, når vi sætter os mål og bestemmer vor fremtidige kurs, huske på den lære, der findes i saligprisningerne og de bud, som Herren har givet os at leve efter.
Jeg beder om, at hans velsignelser må tilflyde os alle efter vort behov — i Jesu Kristi navn. Amen.

Emne: Saligprisningerne

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

Eftermiddagsmødet, søndag den 6. oktober 1974 ved den 144. halvårlige konference

Er det ikke en god sags tjeneste?

Ungdommen har den bedste sag der tænkes kan, at kæmpe for — Jesu Kristi sag

For ikke så længe siden var der nogle voksne ungdomsledere, der talte om de problemer, som de unge i dag står overfor. En af dem, som var mor til 12, sagde: ,,For mig ser det ud, som om Satan har erklæret vore unge betingelsesløs krig." Man kommer ikke uden om sandheden i denne udtalelse!

Faktisk erklærede han alt, hvad der er godt og retfærdigt, krig, før denne verden blev til. I åndeverdenen blev der, før denne jord blev dannet, holdt et stort råd, hvor Gud Faderen fremlagde sin plan for menneskenes evige liv. Efter planen skulle menneskene undervises i, hvad der var retfærdigt, og de skulle så have deres fri vilje til selv at vælge, hvilken vej de ville følge. Jesus Kristus gik ind for planen og sagde: ,,Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig." (Moses 4:2) Men Lucifer foreslog at ændre Faderens plan, idet han sagde: ,,Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det. Giv mig derfor din ære." (Moses 4:1)

En trediedel af Himmelens hærskarer fulgte Satan. Det var på dette tidspunkt, at den største af alle krige tog sin begyndelse. Den har raset lige siden med Satan som general over de magter, der kæmper mod alt, hvad der er rigtigt.

I Mose skrivelser beskriver Herren yderligere denne begivenhed:

,,Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrtes ved min Enbårnes magt.

Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst." (Moses 4:3-4)

At dømme efter de mange, der ikke ville lytte til Herrens røst og som er ført i fangenskab ved Satans vilje, så kan det se ud som om Satan har vundet nogle betydningsfulde sejre. Man kommer faktisk til at tænke på et andet folk i en anden tidsalder.

Filistrene og israelitterne bekrigede hinanden. Vi får følgende at vide:

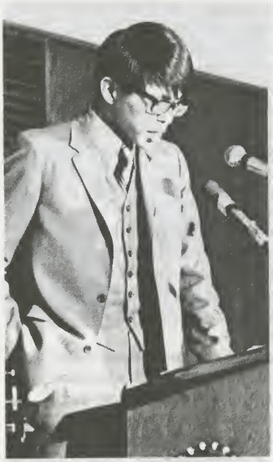
,,Filistrene stod ved bjerget på den ene side, israelitterne ved bjerget på den anden, med dalen imellem sig. Da trådte en tvekæmpe ved navn Goliat fra Gat ud af filistrenes rækker, seks alen og et spand høj." (1. Sam. 17:3-4)

Hans rustning og hans våben var tilsvarende store. I fyrre dage hånede han israelitterne: ,,. . . kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen!

Da Saul og hele Israel hørte disse filisterens ord, blev de forfærdede og grebes af rædsel." (1. Sam. 17:10-11)

Så var det, at en ung hyrde ved navn David kom til. Han var vidne til kæmpens praleri og israelitternes frygt. Han gik hen til sine brødre, som var blandt de israelittiske soldater, og spurgte, hvad der gik for sig. Hans ældste bror kritiserede ham, fordi han havde forladt faderens får, hvortil David svarede: ,,Hvad har jeg nu gjort? Er det ikke i en god sags tjeneste?" (1. Sam. 17:29. King James version)

En yngling, der spørger sine tvivlende voksne ledere: ,,Er det ikke en god sag?" Der findes tusinder af unge mænd og kvinder i dag, der stiller det samme spørgsmål: ,,Er det ikke en god sag?" Nogle af dem

spunkt i historien. Der er ingen grænser for deres muligheder.
I denne optimisme er der også realitet. Vi har lært, at det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting, altså er der brug for både det gode og det onde, for hvilke faktorer henholdsvis Frelseren og Satan er ledere. Satan er lige så virkelig som Frelseren. Han er dygtig. Han er stærkt engageret. I sin kamp for at

hver især gør dette, er vi med til at danne den hær, som skal vinde den store sejr og til sidst forberede verden til Frelserens andet komme.
Når vi iføre os Guds fulde rustning, må vi lære Frelseren at kende. Da Joseph Smith var 14 år, søgte han Herren i bøn som et led i sin søgen edter kundskab og visdom. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus viste sig for ham i et syn. Han så to

får ikke noget svar; andre får svar, der er mere eller mindre ligegyldige. Og atter andre føres på vildspor og arbejder for ,,sager" som i virkeligheden er falske.
Under Det første Præsidentskabs ledelse er det mig, det har ansvaret for den 12-18 årige ungdom i kirken over hele verden, og jeg erklærer af hele mit hjerte — det *er* en god sag! Det er en sag, der er værd at give sit liv for. Det er retfærdighedens sag. Det er en sag, som hvert eneste unge menneske inden for kirken bør støtte, idet det erklærer Satan og hans legioner krig. Det, David sagde til Goliat, det bør ethvert ungt menneske sige til Satan: ,,Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, som du har hånet." (1. Sam. 17:45)
Jeg har den allerstørste tillid til resultatet, hvis de siger det. Aldrig før i historien har der levet en mere tapper ung generation. Jeg er overbevist om, at denne generations ånder blev holdt rede, så de kunne komme frem på dette vigtige tid-

tage menneskene til fange, vil han gøre brug af hvilken som helst løgn, et hvilket som helst trick, alle midler, for at nå sit mål. Måske er hans allermest fordærvelige løgn den, at der ingen Gud findes. Det er her, jeg igen overfor kirkens ungdom erklærer, at der *er* en god sag og at denne sag bør bevæge alle unge til at gribe fast om Jesu Kristi evangeliums banner og bringe det ud til hele verden, idet de vidner for alle, at han virkelig lever, at Himlene er åbne, og at der findes en profet blandt os på jorden i dag.
Jeg opfordrer til, at vi alle iføre os Guds fulde rustning (Ef. 6:11). Så bliver vi et eksempel for andre, og mange vil følge i vore fodspor. Når vi

personer; og den ene sagde om den anden: ,,Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)
Dette var begyndelsen til gengivelsen af Jesu Kristi evangelium på jorden. Hvis vi har tro, kan vi forberede os gennem bøn og få den samme vished, som Joseph Smith havde om at Gud lever, og at han og hans søn er to forskellige personer. Så vil Jesus af Nazaret blive centrum i vort liv. Når vi har denne overbevisning, kan intet stå i vejen for ,,den gode sag". Uden denne viden, har vi ingen ,,god sag" at kæmpe for.
Der er tabt mange slag, fordi man ikke altid har haft en klart defineret kamplinie. Men det er ikke tilfældet i denne krig. Der findes kun én vir-

kelig kamplinie, og den er inden i det enkelte menneske. De eneste virkelige angreb finder sted på jer og mig hver især; og det er selvfølgelig også her, man kan etablere det eneste effektive forsvar.

Hvis Satan bare kan få vore tanker i sin magt, så vil han have vundet kampen og krigen. Men det kan han kun gøre, hvis I giver ham lov til det. Hvis vi nægter at have noget med ham at gøre, kan han ikke få nogen magt over os, for Gud gav os vor handlefrihed, og Satan kan ikke tage den fra os. Jeg foreslår derfor, at vi endog nægter at opholde os på samme ,,område" som Satan. Vi bør med anfre ord ikke alene undgå det onde, men vi bør undgå alt, hvad der kan se ud til at være af det onde.

Lad os se på nogle få af de ting, kampen drejer sig om. Hvad med vort udseende? Hvis vi ønsker at se ud, som om vi kæmper for retfærdighedens sag, bør vi følge præsident N. Eldon Tanners kloge formaning:

,,Beskedenhed, sømmelighed og mådeholdenhed afspejler en ydmyg, ordentlig og tækkelig indstilling. Med disse principper in mente og ledet af Helligånden, kan forældre og lærere gennemdiskutere detaljer ved klædedragt, personlig hygiejne og udseende med ungdommen, og de kan så af egen fri vilje acceptere deres ansvar og vælge det rigtige." (*Friend,* juni 1971, side 3)

Baseret på Jesu Kristi evangeliums principper kan der altså ingen tvivl være om, på hvilken side vi står i forhold til ærlighed, retskaffenhed og flid. Der kan heller ingen tvivl være om, hvor vi står med hensyn til moralsk renhed. Begreber som hor, utugt, homoseksualitet, abort eller en hvilken som helst form for eller grad af upassende, intim opførsel bør være lige så uacceptabel for os, som det er for vor himmelske Fader. Kamplinien er ikke til at tage fejl af, Hvad angår skadelige stoffer, alkohol, te, kaffe eller noget andet, der kan skade vore legemer.

Når man betragter det liv, vi lever, bør der ikke være tvivl med hensyn til vor indstilling til det første og det andet store bud:

,,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det store og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:37-39)

Når vi da omsider ifører os Guds fulde rustning, vil vi nemlig ikke skamme os ved Jesu Kristi evangelium, men vil derimod være stolte af at kunne tælles blandt de tapre, selv om vi måske bliver betragtet som et særegent folk. (Rom. 1:16, 1. Pet. 2:9)

Jeg ved, at der findes dem, som ønsker at gribe dette banner, men som føler sig uværdige dertil. Jeg bønfalder jer om at lytte til de råd, som profeten præsident Spencer W. Kimball giver os:

,,Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges opgave er at råbe omvendelse til menneskene allevegne. De, som efterkommer råbet . . . kan få del i tilgivelsens mirakel. Gud vil tørre angerens, sorgens, bekymringens, frygtens og samvittighedens tårer fra deres øjne. Tørre øjne vil erstatte grædende, og smil og tilfredshed vil afløse det bekymrede, ængstelige blik.

Hvilken lettelse! Hvilken trøst! Hvilken glæde! De der er nedtrykte af overtrædelser og soeg og synd, kan blive tilgivet og renset og lutret, hvis de vil vende tilbage til deres Herre, lære af ham og holde hans bud. Og alle, vi der har brug for at omvende os fra vores daglige letsindigheder og svagheder, kan på samme måde få del i dette mirakel." (*Tilgivelsens Mirakel,* side 322)

Er det en god sags tjeneste? Det er der slet ingen tvivl om. Jeg udfordrer hvert eneste ungt menneske i denne kirke til at gribe banneret og gå skulder ved skulder med deres forældre, deres biskop og andre ledere for både unge og ældre mod en herlig sejr i vor himmelske Faders rige, i Jesu Kristi navn. Amen.

Emner: Retskaffenhed, retfærdighed, ungdom

ÆLDSTE FRANKLIN D. RICHARDS
Assistent til De Tolvs Råd

Eftermiddagsmødet, søndag den 6. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Fredens velsignelser

Alle bør være fredstiftere i deres dagligliv

Under påskefesten for 19 århundreder siden kom dette løfte og denne udfordring fra vor Herre og Frelser, Jesus Kristus: ,,Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer! jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerter forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27) Der findes så mange konflikter og stridigheder i verden i dag, at jeg synes, det vil være passende at tale lidt om fred.

Man kan ikke opnå nogen virkelig glæde uden fred, og alligevel findes der ærlige mænd og kvinder over hele verden, som søger at få fred i deres egne sind, og som dog ikke ved, hvor de kan finde den.

Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus er blevet kaldt Fredsfyrsten, og hans budskab er et budskab om fred til hvert eneste menneske og til verden. (Es. 9:6) Det er denne fred, der får os til virkelig at sætte pris på det jordiske liv, og som sætterros i stand til at udholde hjerteknusende prøvelser.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission er at få denne fred til at vinde indpas i menneskenes hjerter og i deres hjem. Jeg modtog for kort tid siden et brev fra vort barnebarn, som er på mission i Brasilien. Brevet er et vidnesbyrd om dette, idet det fortæller om, hvordan et menneske, der kun havde været medlem en måned, talte ved nadvermødet. Han skriver: ,,Han har kun været medlem en måned, og så står han der på talerstolen og udlægger lignelsen om sædemanden. Den største glæde ved missionærarbejdet er at se de forandringer, som evangeliet medfører i folks liv." Det er i virkeligheden hovedet på sømmet.

Jeg har lyttet til hundreder af omvendte, medens de har båret deres vidnesbyrd, og de har så at sige alle fortalt, hvordan evangeliet har bragt fred, glæde og udvikling ind i deres liv.

Bjergprædikenen er uden tvivl et af de største budskaber, vor Herre og Frelser har givet os. Dette budskab indeholdt Frelserens plan for et liv i overflod. I denne prædiken rådede han alle til at stifte fred, idet han sagde: ,,Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn." (Matt. 5:9)

Har I nogensinde overvejet, hvordan I kan bære jer ad med at være fredstiftere? Vi har virkelig ubegrænsede muligheder herfor.

Vi kan i hvert fald alle sammen stifte fred i vort hjem ved at udvise kærlighed og velvillighed, idet vi på denne måde neutraliserer det onde, der opstår ved skænderier, misundelse og jalousi. Når der opstår misforståelser mellem børn og voksne, kan vi tilskynde begge parter til at tilpasse sig. Vi kan sammen bede om fredens ånd.

Vi kan stifte fred ved at undgå at kritisere. Husk at Jesus i sin bjergprædiken sagde: ,,Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmer med, med den skal I selv dømmes." (Matt. 7:1) Har I nogensinde standset op og tænkt over den kendsgerning, at hver gang I kritiserer, dømmer I?

Vi kan stifte fred ved at praktisere tilgivelsens princip og undervise i det. Jesus blev spurgt, hvor mange gange der skal tilgives, og han svarede, at vi skal tilgive uden at sætte nogen grænser. Tilgiv ham ,,halvfjerdsindstyve gange syv gange" (Matt. 18:22). En meget vigtig del af det at tilgive er, at man også glemmer det, der er sket. På en måde er det at være i stand til at glemme noget næsten lige så værdifuldt, som at være i stand til at huske.

Da præsident David O. McKay indviede Hyde Park-kirken i London,

sagde han blandt andet: ,,Hvis I ønsker fred omkring jer, så er det jeres eget ansvar at sørge for at opnå denne fred. Det gengivne evangelium lærer os, at vore hjem bør være som et behageligt tilflugtsted, hvor børnene kan blive beskyttet og vokse op til ædle mænd og kvinder; hvor . . . de gamle . . . kan finde ro og hvile; hvor man beder sammen." (*Church News,* 11. marts 1961, side 15)

En meget klog biskop kaldte nogle unge mennesker ind på sit kontor og sagde til dem: ,,Jeg vil gerne have jer til at hjælpe mig med et eksperiment. Det jeg er ude på er at bevise, hvor stor indflydelse et enkelt af familiens medlemmer har på den ånd, der hersker i familien. Jeg vil gerne have jer til i en måned at være den, der stifter fred i jeres hjem. Nu skal I ikke sige noget om det til jeres familie, men vær hensynsfulde og venlige. Vær et eksempel. Når der opstår et skænderi eller anden uenighed mellem nogle af familiens medlemmer, så gør alt, hvad der står i jeres magt for at glatte ud ved at skabe en kærlig, harmonisk og glad atmosfære."

Biskoppen fortsatte: ,,Når I bliver irriterede, der opstår jo irritationer i de fleste familier, så udvis selvkontrol og hjælp de andre, så de også kan udøve selvkontrol. Jeg vil gerne se hvert eneste hjem i vort ward blive som præsident McKay sagde: ,et behageligt tilflugtsted, eller en Himmel på jorden.' Ved månedens slutning vil jeg gerne mødes med jer igen, så jeg kan høre, hvordan det er gået."

Det var en stor udfordring for disse unge mennesker, og de levede op til den på en fin måde. Da de kom tilbage og rapporterede til biskoppen, hvordan det var gået, hørtes der blandt andet følgende bemærkninger:

En ung mand sagde: ,,Jeg anede ikke, at jeg kunne have så stor indflydelse hjemme. Alting har virkelig været anderledes den sidste måned. Jeg er kommet til at tænke på, hvor meget af ufreden, der i virkeligheden har været et resultat af min egen indstilling."

En ung pige sagde: ,,Vi var bare en ganske almindelig familie, hvor selviskhed var årsag til små, daglige konflikter, men gennem samarbejde med mine søskende er en hel del af disse konflikter glattet ud, og der er nu kommet en meget bedre ånd ind i familien. Jeg er overbevist om, at det er nødvendigt virkeligt at arbejde på at have fredens ånd i hjemmet.

En anden ung pige sagde: ,,Ja, der er kommet en meget bedre og mere uselvisk ånd hjemme, og vi kan bedre samarbejde, efter at jeg er begyndt på dette eksperiment; men den største forandring er nu alligevel indtruffet med mig selv. Jeg har virkelig prøvet på at være et godt eksempel og på at stifte fred, og jeg har det bedre med mig selv, end jeg nogensinde før har haft. Der er kommet en vidunderlig følelse af fred over mig."

Ja et hjem kan ødelægges, når familien strides indbyrdes. Ægtemænd og hustruer, der går rundt i en atmosfære af evige skænderier, ødelægger deres egen lykke såvel som deres børns. Udelukker I selv den fred og sikkerhed af jeres liv, som I så inderligt ønsker? Det er der tusinder af mennesker der gør, fordi de er så optaget af deres ærgrelser, bekymringer, og tvivl. Mange er bange for, hvad der skal ske med dem, når de bliver ældre. Jeg mødte en sød gammel dame i 80 erne, som arbejdede i templet. Hun ligefrem udstrålede en ånd af fred og ro. Hun var så optaget af at hjælpe andre, at hun ikke havde tanker for sig selv. Hendes behov var ikke store, og som hun selv sagde: ,,Herren sørger for mig."

Herren siger til os: ,,Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L.&P. 59:23)

Ja, Herren vil sørge for og hjælpe os til at overvinde de ting, som bekymrer os, hvis vi blot gør vor del og stoler på ham og beskæftiger os med at tjene ham ved at tjene vore medmennesker. Jeg har set dette i mit eget og i mine nærmestes liv, ja, i hundreder af andre menneskers liv over hele verden. Det er den eneste vej til personlig fred, den fred, som ikke er af denne verden, og som overgår vor forstand og fatteevne, men som alligevel gør så godt.

Måske er der i dag mere end nogensinde før brug for mennesker, der stifter fred. Hvis der ikke var behov for fredstidtere i denne verden, ville vor Frelser aldrig have sagt: ,,*Salige* er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn." (Matt. 5:9. Fremhævelse tilføjet)

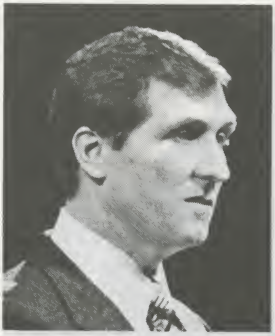
Det, der er saligt ved at stifte fred, er, at de der gør det, og som efterlever evangeliets principper, modtager et vidnesbyrd gennem den Helligånd. De nyder godt af den fred, som overgår al forstand, presset fra indre bekymringer forsvinder, og de føler glæde, tilfredshed og mærker, at de udvikler sig. (L.&P. 76:89) Jeg har et personligt vidnesbyrd om sandheden af dette.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer, at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus lever, og at Jesu Kristi evangeliums fylde blev gengivet til denne jord gennem profeten Joseph Smith sammen med myndigheden til at handle i Guds havn. Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Spencer W. Kimball er en levende profet, der leder Jesu Kristi Kirkes anliggender på jorden i dag. Må Herrens største velsignelser tilflyde ham, og må vi alle have mod og forstand til at følge hans råd og vejledning.

Jeg beder om, at vi alle sammen må påtage os rollen som fredstifter i vor daglige liv og nyde godt af den fred, der overgår enhver forstand (Filip. 4:7) i Jesu Kristi navn. Amen.

Emne: Fred

Formiddagsmødet, lørdag den 5. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Vi må fortsætte i retfærdighed

PRÆSIDENT REX D. PINEGAR
De halvfjerds første Råd

Evangeliets kald er at holde trofast ud til enden

Min familie og jeg er for nyligt vendt tilbage fra Virginia, hvor jeg har haft lejlighed til at præsidere over en af kirkens missioner i de sidste tre år. Jeg har set missionærernes flid og tro, og det har givet mig en større erkendelse af de velsignelser, som tilflyder dem, der trofast tjener Herren. Jeg er Herren taknemmelig for den kaldelse, jeg nu har modtaget, og som giver mig mulighed for at forsætte med missionærarbejdet. Dette følte jeg i særlig høj grad, da en af mine missionærer, som nylig er vendt hjem, betroede mig et problem han havde nu, da han var kommet tilbage. Denne udmærkede unge mand havde tjent kirken godt under hele sin mission. Han udviste tro og mod, selvom situationen af og til var vanskelig. Nu står han ansigt til ansigt med den udfordring, det er, at holde missionærånden ved lige i hjemlige omgivelser, hvor modstanden måske er af en mere indirekte karakter.

Efter at have fortalt mig, hvor dejlig en familie han havde, og hvor godt de havde støttet ham under hans mission, fremlagde han et problem. Han sagde: ,,Det eneste virkelige problem, jeg har, nu jeg er kommet hjem og lever sammen med min familie, er, at de godt kan lide at tage på jagt. Det var jeg selv engang også vældig glad for, men ny har tingene forandret sig, mest fordi det betyder, at min familie vil forvente af mig, at jeg tager ud på jagt med dem om søndagen. Så nu står jeg altså overfor et problem lige med det samme. Jeg ønsker i virkeligheden ikke at gå på jagt om søndagen, men jeg vil på den anden side heller ikke gøre min familie ked af det bare på grund af det. Jeg vil ærlig talt godt have dit råd." Han fortsatte med at forsikre mig, at han var sikker på, at hans familie ikke ønskede at få ham til at gøre noget forkert. Det var bare det, at de altid var gået på jagt sammen.

Det råd, jeg vil give min missionær og alle andre, som står for at skulle træffe lignende beslutninger, om de skal fortsætte ad retfærdighedens vej eller ej, er at tænke på Oliver Cowderys oplevelse. Oliver havde begyndt sit arbejde i riget med trofasthed og ydmyghed. Herren belønnede ham ved at give ham oversættelsens gave. Han fortalte Oliver, at han virkelig kunne yde forunderlige bidrag til folkets oplysning, hvis han blot ville fortsætte trofast i sine bestræbelser. Men senere, da Oliver forsøgte at oversætte, slog det fejl. Herren sagde til ham, at ,,grunden til at jeg berøvede dig gaven til at oversætte var den, at du ikke vedblev, som du havde begyndt" (L.&P. 9:5). Oliver havde ikke fortsat i sine retfærdige bestræbelser, og gaven blev taget fra ham.

Kort sagt, Herrens befaling til en som er ,,begyndt" rigtigt og trofast er: ,,Fortsæt, som du er begyndt." Vi kunne følge Nephis, Helamans søns, eksempel, han som efter at have arbejdet flittigt med at undervise andre og efter at have levet i retfærdighed, havde bestemt sig til at give op og vende hjem, fordi folket nægtede at lytte til hans ord og omvende sig. Da han nærmede sig sit hjem, lød Herrens røst til ham. Herren mindede Nephi om de velsignelser, han ville få, hvis han utrætteligt vedblev med at arbejde og undervise folket, og hvis han blev ved med at overholde Guds befalinger. Nephi forlod da sin hjemegn igen med fornyede kræfter og beslutsomhed og vendte tilbage for at fortsætte, som han var begyndt. (Se Hel. 10:2-12)

Også Enos havde en oplevelse, der kan sige os noget om dette emne. Han hjælper os til at forstå velsignelserne ved at opbygge og forstå sine retfærdige forældres undervisning. Enos beskriver sin far som ,,en retfærdig mand, thi han underviste mig i sit sprog og i Herrens tugt og formaning . . . og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte." (Enos 1.3) En retfærdig fars stadige belæring, fik Enos sjæl til at hungre og han kom frem for Herren i oprigtig bøn, for at bede ham frelse hans sjæl.

Enos havde også lært værdien af at fortsætte i retfærdighed, for han fortæller os, at han bad hele dagen ,,og da natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede himlen." (Enos 4) Hans stadige og inderligt ydmyge bøn resulterede i en vidunderlig erklæring fra det høje: ,,Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet." (Enos 5)

Enos havde bygget på sin faders retfærdige belæring i sin egen søgen efter Herren. Han fortsatte, som han var begyndt.

At fortsætte betyder mere end at blive ved eller at udholde noget. Det betyder at gå frem efter en bestemt kurs i sine bestræbelser med en urokkelig tro på Kristus. Det betyder at være en sand Kristi efterfølger.

,,Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til tro på ham: ,Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple.
Og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.' " (Joh. 8:31-32)

At fortsætte betyder at stræbe fremad.

,,Og nu mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt? Se, jeg siger jer, nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.
Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv." (2. Ne. 31:19-20)

At fortsætte i retfærdighed kræver personligt mod og en fast beslutning. Vi bør indse, at der findes kræfter, der kæmper mod det, der er rigtigt. Somme tider vil vi komme ud for vanskeligheder, eller vi vil være så udmattede, at vi ikke kan se klart, når vi skal træffe vore beslutninger. Det kan være, at vi skal lære at overvinde et selvisk motiv eller en kødelig lyst, før vi kan komme videre. Men i alle situationer er løsenet det, at det er nødvendigt at stræbe videre fremad for at opnå lykke. Præsident Kimball har forsikret os om, at når vi har gjort alt, hvad det står i vor magt at gøre i en situation, så vil Herren ,,finde en udvej for at åbne døre."

Et par kvindelige missionærer i en lille by tilbragte en hel uge med at forsøge at få folk til at lukke deres hjerter op for dem. Men de mødte kun afvisninger og latterliggørelse ved så at sige hver eneste dør. Efter en særlig vanskelig dag vendte de trætte og opgivende tilbage til deres værelse. De var ikke sikre på, at de kunne fortsætte, når de mødte så stærk en opposition. Efter at de længe havde diskuteret det, og efter at de havde bedt, lagde de sig til hvile, fast besluttede på, at de næste morgen ville fortsætte med deres arbejde i det samme distrikt. Næste morgen bønfaldt de igen Herren om at få styrke til at møde dagens udfordringer. Den dag tog næsten alle familier godt mod deres budskab. Herren havde velsignet deres fort-

satte anstrengelser og deres tro og havde åbnet døren til befolkningens hjerter, såvel som deres hjem for budskabet om genoprettelsen.

En hjemmelærer fortsatte i syv år trofast med at besøge en bestemt familie, før faderen i hjemmet tog imod hans opfordring til at blive aktiv i kirken.

En ung ægtemand bestemte sig til selv at finde ud af, at kirken er sand. Han havde set de positive forandringer som var sket i hans kone og børns liv, efter at de havde sluttet sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for seks år siden. Han skaffede sig en Mormons Bog og begyndte at læse. Han huskede på, at han skulle bede i forbindelse med læsningen — det var det råd, missionærerne havde givet ham. De næste seks aftener fortsatte han med at læse og bede. Han blev ved med at bønfalde Herren om, at han ville lade ham få indblik i de sandheder, som denne bog indeholder.

To aftener til fortsatte han, og så begyndte en dybt åndelig oplevelse for ham. Han opdagede, at han lyttede, medens han læste. Det var som om, han hørte personerne udtale de ord, han læste, og som om det ikke var ham selv, der læste dem. Han fortsatte med at bede og studere. Ved slutningen af den 10. aften, fortalte han, at han nu hørte personernes stemmer og følte ånden i deres budskaber.

Hans stadige bestræbelser bragte ham Herren nær i sin søgen efter sandheden; han havde modtaget et vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog.

En ædel hustru forsatte i 37 år med at lære sine børn at ære deres far, for hun lovede dem, at han en dag ville ære sit præstedømme. Dette løfte blev opfyldt, og han blev en trofast og flittig Herrens discipel.

Vore trofaste pionerer sang: ,,Press on, press on ye Saints of God" (Hymns nr 285) på deres vanskelige vej over sletterne til Utah. Ungdommen i kirken synger i dag: ,,Fremad frem, stadig frem, altid frem." (,,Så fast som de evige bjerge", den blå sangbog nr 178), medens de ser den moderne verdens prøvelser i øjnene.

Der findes mange, mange eksempler på mennesker, der har modtaget velsignelser, fordi de har fortsat i retfærdighed. Der findes også utallige eksempler på dem, der er blevet nægtet Guds velsignelser, fordi de vender sig bort fra den rette sti og gør det, der er forkert.

Må Gud velsigne os allesammen med styrke, mod og tro til at fortsætte i retfærdighed. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Gud lever. Må vi alle følge Herrens råd om selv at fortsætte i retfærdighed, i Jesu Kristi navn. Amen.

Emner: Udholdenhed og bestandighed

Eftermiddagsmødet, søndag den 6. oktober 1974 ved den 144. halvårlige generalkonference

Kristi vidnesbyrd

ÆLDSTE JOSEPH ANDERSON
Assistent til De tolvs Råd

Det menneskeheden i dag har mest behov for er en oprigtig overbevisning om, at Jesus Kristus virkelig var og er verdens Frelser og Forløser; han er Faderens Søn, den førstefødte i ånden og den Enbårne i kødet; at det var nødvendigt og en del af Guds plan, før verden blev dannet, at han skulle komme til jorden og påtage sig dødeligheden, berigtige den lov, som blev brudt af Adam og Eva, og give os den plan, ifølge hvilken vi kan opstå fra graven og vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed, hvorfra vi kom.

I Johannes Evangeliets første kapitel læser vi: ,,I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud." (Joh. 1:1-2) Dette viser, at Kristus, Jehova, den store Jeg Er, var sammen med Faderen i den tidligste del af tilværelsen; han var den førstefødte af hans åndelige børn. I denne uberegnelige tidsperiode blev han undervist af Faderen.

Før vi kom herned levede vi i Himlene i vor åndelige tilstand som børn af vor himmelske Fader.

Vi kendte ham, der er far til vore ånder, lige så godt som vi her på jorden kender vor jordiske far. Vi kendte vor ældre bror Jehova, og vi kendte også Lucifer, for han var Morgenrødens søn. (Se 2. Ne. 24:12) Dengang levede vi ,,i skuen." (Se 2. Kor. 5:7) Denne synskundskab, vor erindring om den tilstand, er blevet slettet af vore sind, og nu kræves det, at vi lever ved tro. Som der står i salmen:

I en hensigt viis og herlig har du mig på jorden sat himmelsk byrd og slægt og venner, alt er skjult i glemslens nat.

(Den blå sangbog nr 195)

Det er et heligt program og en herlig plan, som blev påbegyndt i Himmelens råd og hvorved vi kunne få det privilegium, det er at påtage os jordelivet med alle dets udfordringer og erfaringer.

I forudtilværelsen havde vi vor handlefrihed. I rådene hvor man overværede skabelsen og befolkningen af denne jord, fremlagde Faderen en uselvisk plan. Den havde været brugt i andre verdener. Jehova sagde: ,,Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig." (Moses 4:2)

Men Lucifer ønskede denne plan ændret, så vi alle ville blive frelst ved tvang. Dette var i modstrid med princippet om handlefrihed. Hans forslag bundede i ærgerrighed og det ville blandt andet medføre, at den ære, der retteligt tilhører vor himmelske Fader, ville blive givet til Lucifer selv. Ifølge skrifterne sagde han: ,,Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det. Giv derfor mig din ære." (Moses 4:1) Dette ville tilintetgøre vor ret til at kunne handle efter vor egen fri vilje, samt vore muligheder for at udvikle os. Det ville modarbejde Faderens formål med at give sine børn muligheder for at blive som ham gennem deres egen trofasthed og bestræbelser. Det var et selvisk og formasteligt forslag.

Vi kan forstå, at når ånderne i forudtilværelsen, i den åndelige prøvestand, havde deres handlefrihed, så fandtes der også forskellige grader af lydighed, afvekslende grader af retfærdighed. Lucifer brugte sin handlefrihed, da han gjorde oprør mod Faderen, men han måtte også tage konsekvenserne af dette, og det må han stadig, sammen med de ånder, der fulgte ham. De blev nægtet muligheden for at modtage et jordisk legeme, og dette har været dem til stor forbandelse og skuffelse.

,,Nej, at du faldt fra himlen, du strålende morgenstjerne,
Du, som sagde i hjertet: ,Jeg stormer himlen, rejser min trone deroppe over Guds stjerner . . .

Han er Faderens Søn, vor Frelser og verdens Forløser

stiger op over skyernes højder, den Højeste lig' —
ja, ned i Dødsriget styrtes du, nederst i hulen!"

(Esajas 14:12-15)

Da de ånder, der fulgte Jehova blev sendt ned til jorden for at påtage sig jordiske legemer, var de på ingen måde ens i deres tænkemåde eller havde de samme evner. Der var forskellige grader af trofasthed blandt dem, som blev givet muligheden for og velsignelsen ved at påtage sig det jordiske liv. Men de blev imidlertid regnet tilstrækkeligt værdige til at modtage dette jordelivs erfaringer, så de kunne bevise, om de ville gøre alt det, som Herren, deres Gud, ville befale dem. (Se Abraham 3:25)

Ved at gøre dette, ved at være lydige mod livets og frelsens plan, ville de kunne modtage det evige liv, de ville vende tilbage til deres himmelske Faders åsyn og modtage hans anerkendelse og de trofastes belønning.

Med sin forudviden og sit kendskab til sine børn i deres før-jordiske tilstand vidste Gud, at nogle af dem ville give efter for Lucifers underfundigheder, og at mange af dem ville gå tabt. Faderen vidste også, endnu før de blev sendt herned, at Adam og Eva af egen fri vilje og valg ville spise af den forbudne frugt, hvilket ville åbne vejen for, at Guds børn kunne påtage sig jordelivet. Derfor var det nødvendigt med en Frelser og en forløsning.

Det var nødvendigt, at der blev sonet for Adams overtrædelse så det ikke ville blive krævet af menneskeheden at den skulle lide for denne overtrædelse, sådan at forstå, at han havde brudt en lov, men det blev alligevel til stor velsignelse, fordi den åbnede vejen for, at mennesket kunne blive til, at menneskene kunne få et jordelivs privilegium, og i denne sammenhæng udøve sin handlefrihed og udarbejde sin egen frelse.

Gud var villig til, at lade sin elskede Søn påtage sig denne missions opgave, nemlig at sone for Adams og Evas synd, som var årsag til faldet, og også for at menneskene skulle kunne opnå tilgivelse for deres individuelle synder, hvis de blot ville holde de bud, som frelsen og ophøjelsen var baseret på.

Da Jesus gik her på jorden i tidernes midte, var der kun meget få, der erkendte ham som Skaberen af Himlen og jorden og som menneskehedens Frelser og Forløser. Selv hans disciple gjorde sig ikke hans mission fuldstændig klart; skønt han fortalte dem, at han ville ofre sit liv for menneskehedens frelse, at han var og er ophavsmanden til frelse for alle, der adlyder ham, at han ville komme frem af graven til et nyt liv som et opstandent væsen, var det vanskeligt for dem at forstå.

Vi er ikke henvist til kun at læse de beretninger, som hans apostle og andre har givet os om dette i Det nye Testamente. Vi har også andre optegnelser og vidnesbyrd. Vi har Mormons Bog, som ifølge sit forord blev givet os for at ,,vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, og give dem kendskab til Herrens pagter så de ved, at de ikke er forstødt til evig tid — Og ligeledes overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk." (Mormons Bog, titelbladet)

I disse optegnelser fortælles der om, hvorledes Frelseren efter sin opstandelse viste sig for folket på dette kontinent (Amerika), og hvorledes han underviste dem om evangeliet, om livets og frelsens plan, i lighed med den undervisning, han gav folket på det østlige kontinent. Optegnelserne i Mormons Bog fortæller os også om forholdene i den vestlige del af verden på det tidspunkt, da Jesus blev født i Betlehem, og på tidspunktet for hans død.

Da han viste sig for nephitterne, udrakte han sin hånd og sagde følgende til folket:

,,Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

,,Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen." (3. Ne. 11:9-11)

Kirken har yderligere litteratur om den Enbårne og hans mission i Den kostelige Perle. Vi er meget heldige at vi både har beretninger, om Frelserens fødsel og død og hans store mission, som er givet til Abraham, Enok og Moses, således som de står i Den kostelige Perle.

Denne samme Jesus, den opstandne Kristus, har vist sig for mennesker i denne forvaltning ved adskillige lejligheder.

Endvidere har vi et vidnesbyrd om sandheden af disse tilkendegivelser og om det gengivne evangelium i dets fylde gennem den Helligånds hvisken og påmindelse, for Helligåndens gave er blevet bekræftet på os med en myndighed, gengivet fra Himmelen gennem dem, som havde denne magt og myndighed i tidernes midte, nemlig Peter, Jakob og Johannes, og denne viden er helt sikker, og det er ikke lykkedes nogen at gendrive den.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilbeder vi den levende Kristus. Vi ved, at han kom frem af graven, at han er et opstandent væsen, at han er vor talsmand hos Faderen, at det kun er gennem ham og gennem lydighed mod det evangelium, han har givet os, at vi kan vende tilbage til hans og Faderens nærhed.

Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Han blev avlet af Faderen i ånden, Faderens førstefødte og Faderens enbårne i kødet. Han er vor ældre broder. Han er det andet medlem af Guddommen. Det var ham, der under Faderens ledelse skabte Himlen og jorden. Han er Det gamle Testamentes Jehova. Han er Jesus fra Nazaret.

Han er vejen, sandheden og livet. (Se Joh. 14:6). Han er verdens lys. Han er ophav til vor frelse. Før verdens grundvold blev lagt, blev han valgt til at være det Lam, der skulle ofres for vore synder. Alle knæ skal til sidst bøje sig, og enhver tunge bekende, at han er Kristus. Han døde på korset for at sone for Adams synd, så vi kan blive tilgivet for vore synder, hvis vi vil modtage ham og holde de bud han har givet os, livets og frelsens plan. Han opstod fra graven, som opstandelsens førstegrøde, og muliggjorde hermed, at hele menneskeheden kan leve igen i en opstanden tilstand efter den jordiske død. Ja, ,,. . . således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Se Matt. 5:14, L.&P. 88:104; 88:98; Joh. 3:16)

Det er hans gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, hvilket betyder frelse og ophøjelse i Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi nærhed. (Se Moses 1:39)

Det er vor opgave og vort ansvar at bringe dette budskab ud til verden. Det er vor gerning og ære at hjælpe vor Frelser med at fuldføre den opgave, han påtog sig i det himmelske råd, før jorden blev dannet.

Han vil komme til jorden igen, som profeterne har forudsagt, denne gang i kraft og stor herlighed for at regere i fred og retfærdighed i tusind år.

Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af disse ting. Jeg ved, at vor Forløser lever, og jeg bærer dette vidnesbyrd i tro og i al oprigtighed, i vor Frelser og Forløser, Jesu Kristi navn. Amen.

Emner: Jesus Kristus, vidnesbyrd

Mine kære brødre og søstre,
Da søster Ipsen og jeg forlader Danmark, ønsker vi at udtrykke vor varmeste kærlighed og hengivenhed for jer for alle de vidunderlige oplevelser vi har haft i løbet at de tre år, der er gået.
Disse oplevelser har været forskellige — tårer — både på grund af glæde og sorg — smil — over øjeblikkelige glæder og evigtvarende glæder. — Følelser af respekt ved at se medlemmer vokse på grund af arbejdet i Herrens rige — følelser af varm kærlighed, fordi vi føler, at vi har lært jer at kende og forstår jer bedre.
Kristus sagde, at det betød evigt liv at kende vor Fader i Himmelen og hans søn Jesus Kristus. Jeg tror, at det også er nødvendigt at kende hinanden, hvis vi håber på evigt liv. Vi kan lære hinanden at kende gennem tjeneste og tilknytning til hinanden. Dette kendskab til hinanden kan kun opnås ved aktivt at tage del i Guds rige på jorden — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kristus sagde, at han ville give vore sjæle hvile, men jeg finder ikke nogen udtalelser om hvile for vore legemer. Vi kan *ikke* opnå hvile i vores sjæl, hvis vi ikke bruger den sjæl til virkeligt at opmuntre vort legeme til at arbejde.
Lad os opmuntre jer til at gå fremad til større virke — til i højere grad at tjene hinanden — til større respekt for jeres inspirerede ledere — til større kendskab til Guds love gennem studier og bøn.
Søster Ipsen og jeg, som missionærer, og vore børn, som en familie ønsker endnu en gang at udtrykke vor kærlighed og taknemmelighed over for jer. De oplevelser, vi har haft sammen med jer gode hellige i Danmark, har hjulpet os til at blive bedre mennesker.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever — han elsker os — han kender os — at vi ledes af en Guds profet. Hans inspirerede ord viser os vejen til evigt liv.

De bedste hilsener,
Grant R. Ipsen, President
Den danske Mission

Basketball-pigehold fra Københavens 3. ward på begivenhesdrig 12-dages Englandstur

13 piger (12—16 år) og 5 ledere besøgte ward i London, Windsor, Swindon, Cardiff (Syd Wales) og Oxford, spillede basketball, optrådte med folkedanse samt talte og sang ved søndagsmøderne.
Overalt var de danske suveræne og et strålende eksempel både hvad angår basketball, optræden, dygtighed og moralske standarder.
Overalt vandt de venner og var til stor opmuntring og inspiration for de lokale medlemmer, ligesom deres egen glæde og begejstring for evangeliet og kirken yderligere styrkedes.
I London var der arrangeret bussightseeing, betalt af en komite af fem brødre fra København. Tidligere missionær El Ray Cook supplerede med besøg i St. Pauls Cathedral, hvor alle energisk besteg de mange trapper, samt fik demonstreret the whispering galleri samt the Tower.
En rundtur på Themsen til Greenwich, hvor pigerne dansede „Sømandsdans" på 0-længdegranden, viste pigerne London fra Themsen.
Indkvarteringen i de forskellige engelske hjem gav os alle et tydeligt indtryk af, hvor godt vi har det herhjemme.
Swindon ward havde ikke deres egen kirkebygning, men havde lejet sig ind på en skole. Her optrådte pigerne for den lokale ungdomsklub og endte med at lære dem Virginia Real og få dem til at danse den — med så stor succes, at Swindon ward nu har mange unge undersøgere.
Swindon's borgmester modtog os på rådhuset, hvad der blev et festligt og fint PR-arbejde for kirken. Som gave fra Danmark overrakte vi borgmesteren et Søren Edsberg maleri — et typisk dansk motiv, samt en gavemappe. Det samme overrakte vi som tak til de biskopper, som modtag os.
Biskop Barry Whittaker i Cardiff, Syd Wales, som havde arrangeret alt meget fint kunne overhovedet ikke fatte, at så mange og så vidunderlige piger kom fra samme ward — „Tænk", sagde han, „hvis jeg var biskop i sådan et ward!"
Deres kirkebygning lignede vor egen på Maglegårds Allé en del, men ligesom i de engelske hjem var der ingen varme og opvarmning nogen steder.
Efter en storslået tur i Syd Wales med bus (indtjent af pigerne ved rengøring i kirken) spilledes der basketball, hvor pigerne slog Cardiff også efter de havde forstærket deres hold med både engelske, walisiske og franske drenge. Efter kampene overrakte de danske piger hver at modspillerne en lille havfrue af porcelæn, hvorefter samtlige unge dannede kreds og syngende „Fremad Herrens stridsmænd" på hver sit sprog, dansede hele salen rundt.
Da de i Oxford ingen kirkebygning havde, var der arrangeret et party i en amerikansk families hjem.
Selve Oxford med dens smukke universitetsbygninger blev os vist af en guide, som bestemt måtte være Lord Peter Wimsey's broder. Måske var vi ved at være for trætte til at opfatte alt, hvad han fortalte, men nyde hans smukke Oxfordengelsk kunne vi ikke undgå.
Ja, vi oplevede mange dejlige timer sammen, og overalt hvor vi kom løstes eventuelle problemer ofte på mirakuløs måde, så vi alle følte og oplevede Herren's velsignelse.
Alle deltagerne takker Gud, — og også vort dejlige ward.

ORDINATIONER

Københavns 1. ward

Rikard Nielsen ordineret til diakon af br. Jørgen Otto Nielsen den 2. februar 1975

Jørgen Frederik Madsen ordineret til præst af br. John Stenholm Koch den 2. februar 1975

Jens Jensen ordineret til præst af br. Paul Paulsen den 9. februar 1975

Douglas Lee Carlson ordineret til præst af br. Johan Stenholm Koch den 23. februar 1975

Carlo Schulz ordineret til ældste af br. Johan Helge Benthin den 2. marts 1975

Jørgen Kaj Suhr-Hansen ordineret til ældste af br. Johan Helge Benthin den 2. marts 1975

Poul Reiner Hansen ordineret til højpræst af br. Johan Helge Benthin den 2. marts 1975

Karl Anker Jørgensen ordineret til præst af br. Johan Stenholm Koch den 31. marts 1975

Mil Jan Wind ordineret til præst af br. Johan Stenholm Koch den 13. april 1975

Centrum Sjælland

Hans Stockholm ordineret til lærer af br. Svend Åge Stockholm den 23. februar 1975

Odense

Arvid Larsen ordineret til præst af br. Steffen V. Poulsen den 20. april 1975

Erik Bo Jacobsen ordineret til ældste den 25. maj 1975

Arvid Larson ordineret til ældste den 25. maj 1975

Ålborg

Flemming Klitgaard ordineret til præst den 13. april 1975

Brian Jepsen Larsen ordineret til præst den 30. marts 1975

Århus

Erik Ryttersgaard ordineret til ældste den 25. maj 1975

DØD

Københavns 1. ward

Helga Rasmussen er afgået ved døden den 1. februar 1975

Olga Ellen Blicher Mortensen er afgået ved døden den 9. februar 1975

Centrum Sjælland

Emmy Rasmussen er afgået ved døden den 7. maj 1975

Ålborg

Kristine Jensine Bruun Iversen er afgået ved døden den 1. april 1975

Caroline Margrethe Mørch Larsen er afgået ved døden den 1. maj 1975

Århus

Valborg Poulsen Jensen er afgået ved døden den 13. marts 1975

